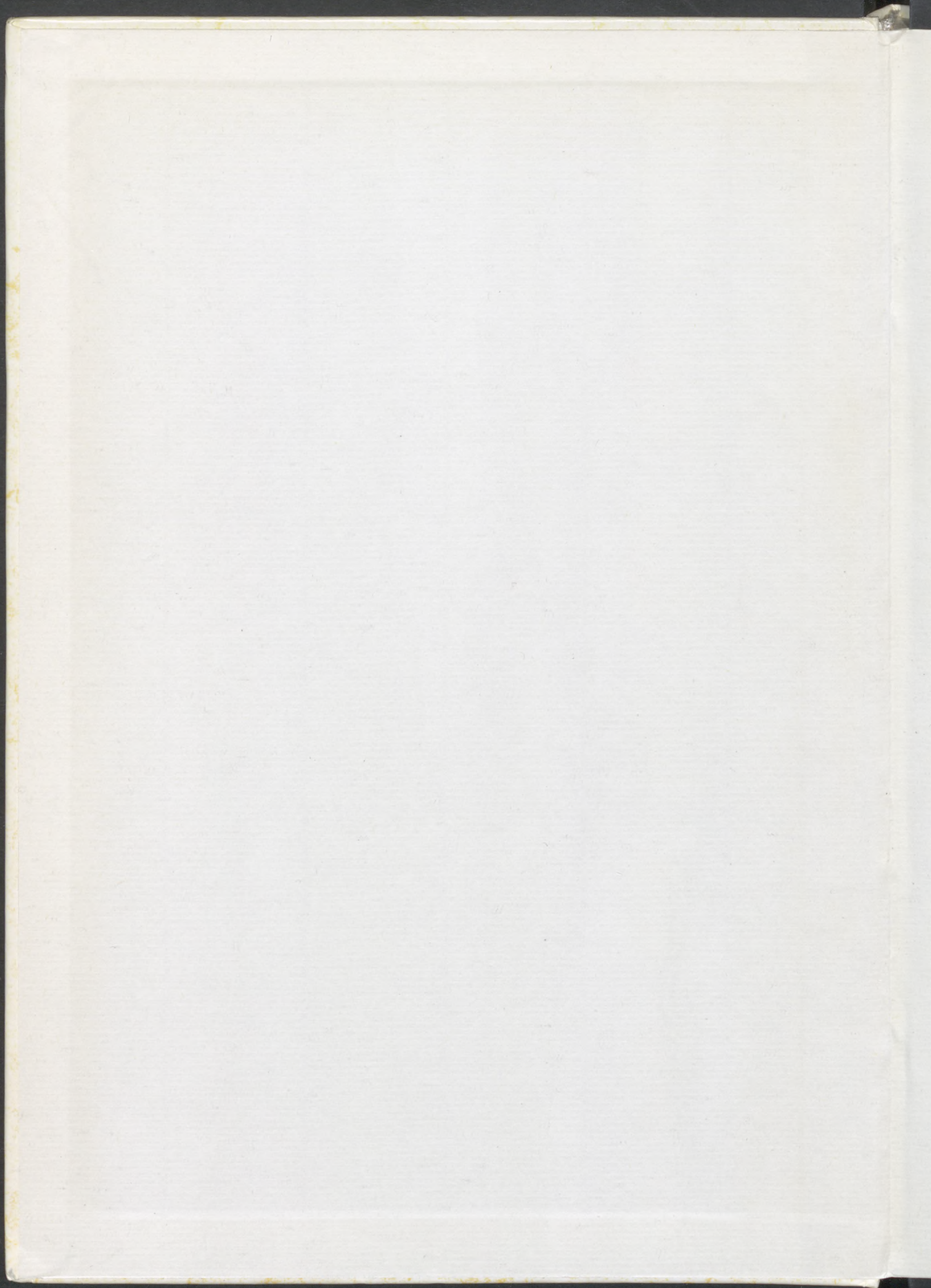
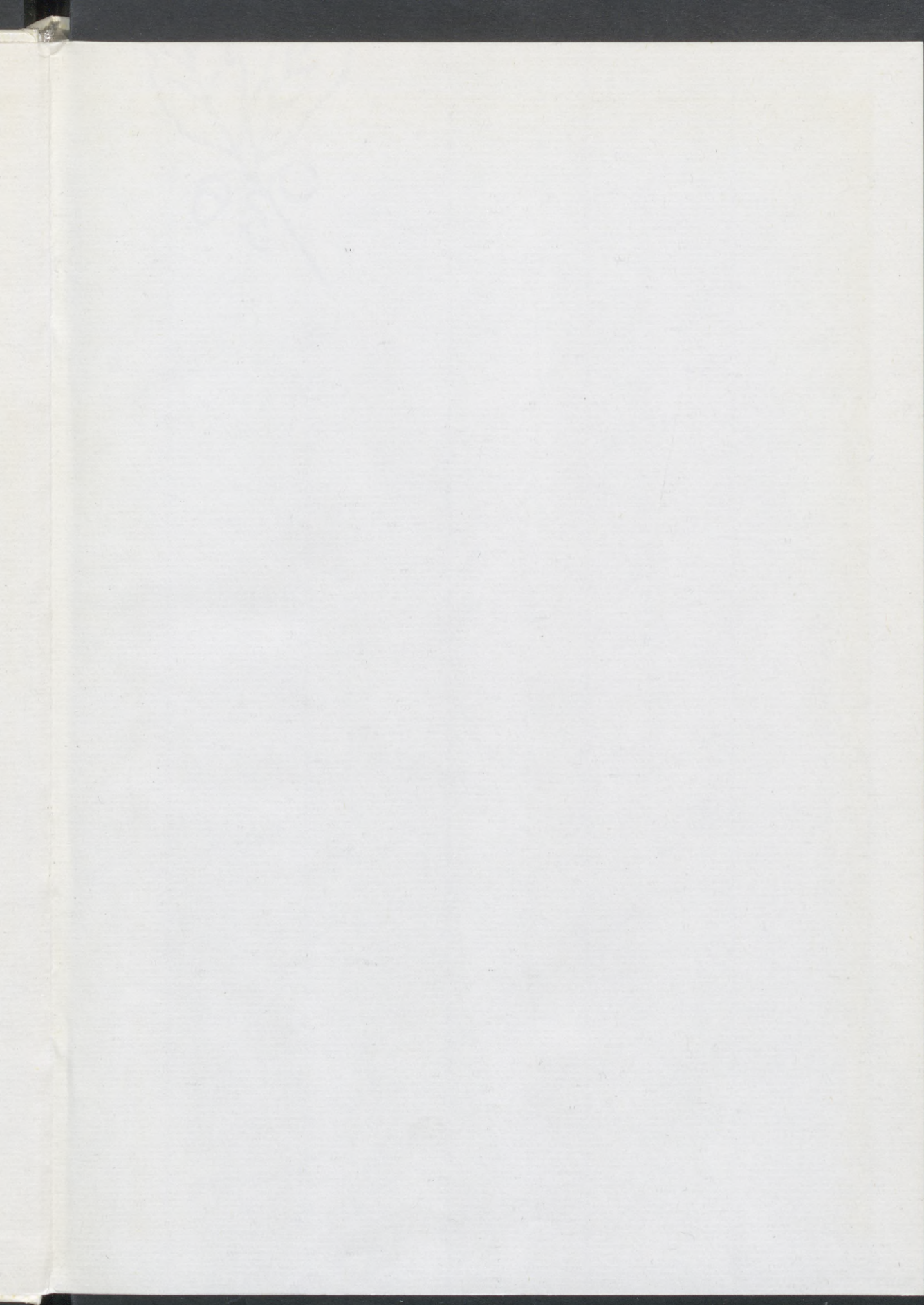
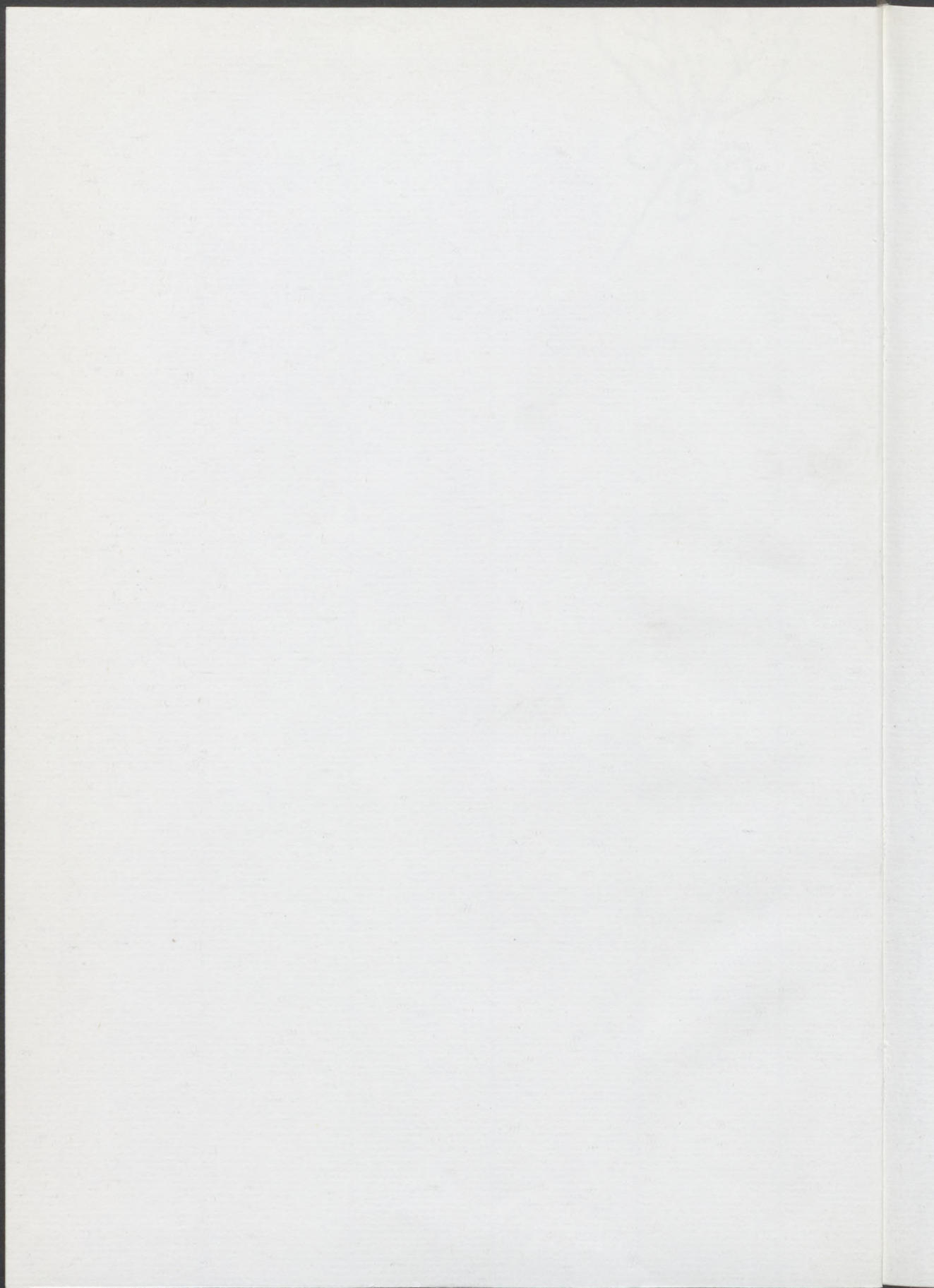

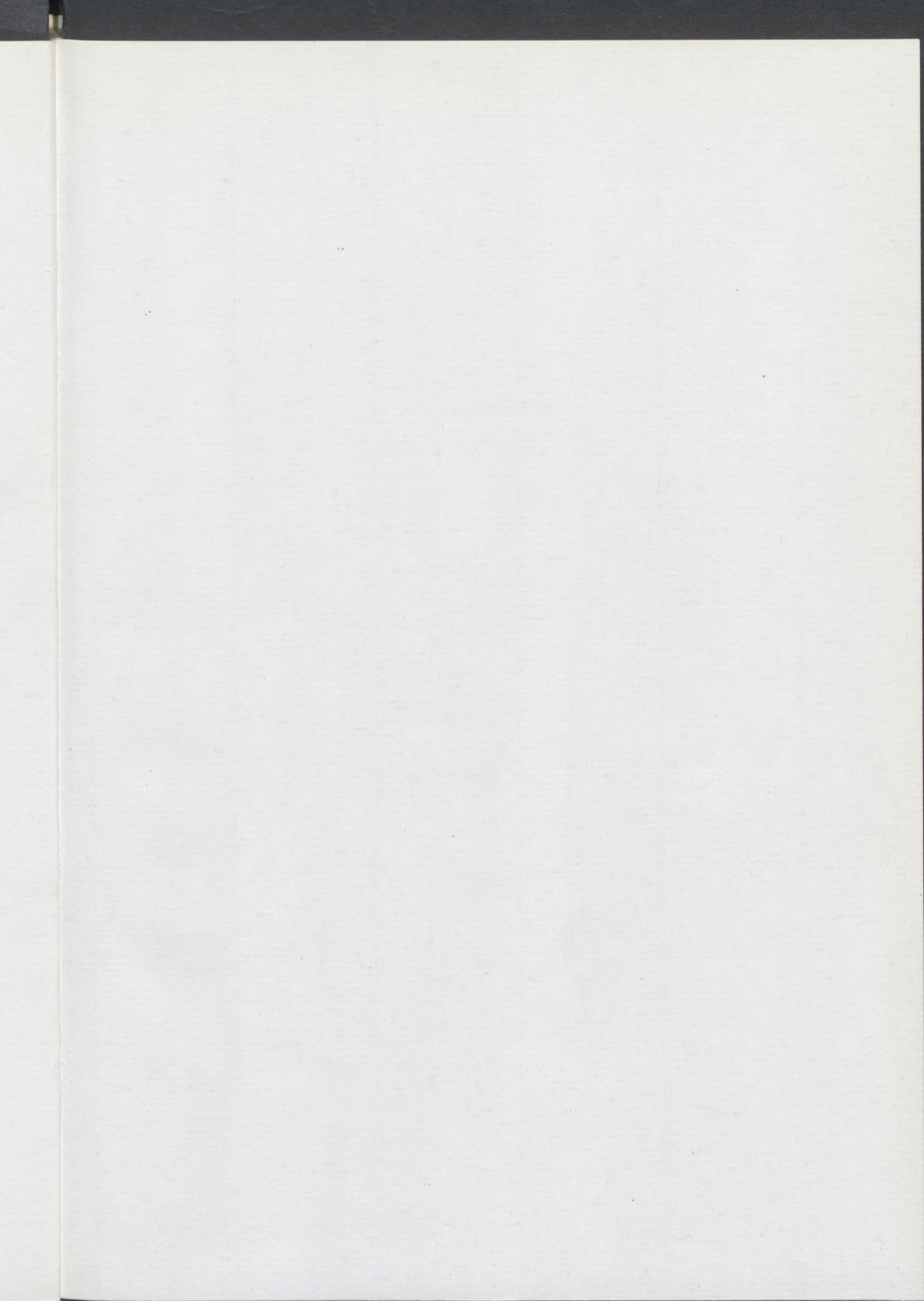
MC
110.915

VIRAC

Goóni Saioh

VIRÁG-
VASÁRNAP

*A 60 éves költő
60 verse*

MAGYAR BIBLIOFIL TÁRSASÁG

1990

MC10915

1990

VÁLOGATTÁK:
FODOR ANDRÁS
HORGAS BÉLA
ORBÁN OTTÓ
TAKÁCS ZSUZSA
TORNAI JÓZSEF
A KÖNYVET
SZÁNTÓ TIBOR
TERVEZTE
A VÉDŐBORÍTÓ
FOTÓJÁT
SZELÉNYI KÁROLY
KÉSZÍTETTE

1. The first part of the paper is a
description of the paper and the
the paper is a description of the
the paper is a description of the
the paper is a description of the

ANYÁM FEKETE RÓZSA

Anyámnak fáj a feje,
nem iszik feketét –
anyámnak fáj a feje,
nem szed be porokat;
szótlanabb sápadtsággal
feji meg tehenét,
szótlanabb sápadtsággal
söpröget, mosogat.

Anyámra durván szólnak
jöttment idegenek?
anyám az ijedtségtől
dadog és bereked;
sötét kendőjét vonván,
magányát húzná össze:
ne bántsa többé senki,
félelmét ne tetőzze.

Anyám utakon lépdél
s nem jut el sebova –
szegénység csillagától
sebes a homloka;

vállára még az orgona-
virág is úgy szakad,
mintha csak teber volna,
jószagú kárhozat.

Nyár van égen és földön,
zene szól, muzsika,
anyám csönd-sivatagján
el kell pusztulnia.
Gépek, gyártmányok zengnek
csodáktól szélütötten,
de egy se futna hozzá:
segítek, azért jöttem.

Anyámnak fáj a feje,
anyámnak fáj a semmi,
anyám fekete rózsza
nem tud kiszínesedni.
Egy éjjel földre roskad,
megtört lesz majd, kicsi –
Bejön egy madár érte
s csőrében elviszi.

FALUSI ÁRNYKÉPEK

Templomtorony, fehérr májusfa,
holdfény rajtad a szallag;
két liba csavarog az égen,
a nyájtól elszakadtak.

Az egyik szárnya véres,
a másiké meg sáros,
nővérem fűzkosárral
bívja őket magáboz.

Hótündöklés a kövek élén,
báromszögű a kazlak árnya –
báromszögek csapdái közt
jeget okád a szél kutyája.

Apám riadtan alszik ottbent, apám dadogó álma fáj.
Egy lófej néz az ablakán be, zablája vasból vert sugár.
Ez a ló, ez a ló hurcolta meg a háborúban,
patkója helyén éles gránát, nyakán babéros koszorú van.

Itt egy fa, amott egy másik:
a homály emlékművei –
Állnak akár az időtlenség
göröcsberándult istenei.

Kerek Hold, televízió,
vetíts ide egy világvárost,
eiffel-tornyokat, filmparádét,
lángok ablakán kibajló
nőket, akiknek ég a mellük:

*badd legyen miről beszélgetnünk,
mert mi már mindent elbeszéltünk.*

*Recseg a szérünk, mint agyagtál
talpam alatt, pusztul a multja –
Fölnyög apám elásott ökre,
földet rendít meg hegyes szarva.*

EMLÉKEZÉS EGY RÉGI UTCÁRA

Kis görbe utca:
eldobott dinnyeszelet.

Köveid: fekete magok,
elleptek a legyek.

Zsinagógád homloka:
kitömött borjú homloka.

Kis zsidóid pajesza göndör,
laskát lapít sovány kezük,
nincs árubázuk, csak istenük,
szél hátán jöttek Betlebemből.

Ki látta Mózes kócszakállal?
Minden éjszaka erre jár,
vizet fakaszt a kövekből,
vizet fakaszt a falakból
s járdád hajnalra csupa sár.

Kedvetlenségem rádtekint,
tűnődő szemem hátranéz,

zsidóleányka köszön vissza,
szeme batágú rettegés.

Egy szalmaszál most fölrepül,
elevenek látjátok-e?

A kis zsidólány sárga csontja
repül a sárga semmibe.

Anyjához száll: zöld gáz az úrben,
apjához száll: lámpaernyő a Holdon,
öccséhez száll: négyszögű, száraz szappan
egy túlvilági kirakatban.

Kis utca, kis utca, Európa
mákszem utcája, fekete
saradban a halál nyomát
gyöngülő szemmel látod-e?

Elköltözöm belőled mindörökre,
csak emlékeim hagyom itt:
szélmalom-fáid majd megőrlik,
madaraid majd fölزابálják.

MENEKÜLÉS A MAGÁNYBÓL

Házakat emelt körém a sötétség –
s a házakban nem lakik senki.

Fákat ültet körém a képzelődés –
s a fáknak nem támaszkodik senki.

Gyerekkoromból egy fekete kutya
szaglászgat erre, habos a szája széle,

fölnéz az égre
s üres az ég, akár eg kinyalt kutyatányér.

*

Nevetnem kell ezen a buta magányon,
mint egy kitalált állatfajon,

nem ezért születtem én a világra,
nevetnem kell hát magamon.

Egyetlen titkom van csak: szeretek élni!
s nem takargathatom tovább, mert elmúlik az élet.

A képzelt fák közé tévedjen be a Nap
éles fejszével és sikoltó körfűrészszel.

*

Szükségem van az ifjúságra,
mint útlevele az utazónak;

szükségem van a kezekre,
bogy minden magányt leromboljak;

*a szátokra, hogy a megromlott
igazságokat porba köpjem –*

*elvész a föld, ha nem élhetek
boldogítóan s vakmerően.*

*

*Utak röppennek el szemem előtt,
mint éjjel fénycsóvás bogárcák –*

*El kell indulni minden útra,
az embert minden úton várják.*

*Nincs halálos érv a maradásra,
csak a találkozásra s a kalandra –*

*Jegenyék, zöld, zöld szökőkútjaim,
záporozzatok tavaszt a magasba!*

SZÁLLTAK AZ ARANYFÁCÁNOK

Itt futott el minden a szívem mellett:
a márciusvégi szél, apám parázslófejű lova,
itt futottak el barmatos-lábú pajtásaim
a föld nagy örömeivel.

Szálltak az aranyfácánok az erdő kapuján át,
szállt, szállt a megcsonkított hold, sodorta mennyei buzat,
s a felbők balszerencséje közt születő záporokban
oly szép volt a világ, mint jövőendő bibliákban.

Lombok arca, emberek arca, vizek arca és lányoké,
a boldog bajszában ti sose hagytatok el.
A kövek titkos mozdulatlanságán úgy léptünk át,
mint elfelejtett halottakon.

S ó, tenger, egyszer láttalak csak, de megkóstoltalak,
a nyár bora voltál, a mindenség bűtött itala,
csapkodó szárny, mely belülről emelt
a száraz józanság fölé és halálom fölé.

Hol vagy, tenger, s hol vagytok, híd alatt bújó pajtásaim?
s ti, hajnali ekék, melyekkel fölszántottam a Napot?
tavasz tűfokán átbújó szél, orgonák forradalma,
ki mellé pártoltatok, hogy elhagytatok engem?

Állok falum fölött, hátam mögött egy ősi rom.
Romokban a gyerekkor erdeje s rétje is.
Fut vissza a fácán a fák közé, fut a szél is,
s nincs más örömöm csak az, hogy kiabálhatok értük.

KÖZNAPI ALKONYAT

Orosz Jánosnak

*K*ialszik a pulykák vörös lebernyege:
alkonyodik.

*Jönnek baza szalmával megrakott kocsik
s ráalvad a homály a tengelyekre.*

*A jegenyék, mint kilövésre váró rakéták,
égő boldak felé mutatnak –
Gyerekek subognak hamvas házak előtt,
csillagaik ők az utaknak.*

*Nem történt itt ma semmi, csak elcsépezték a búzát,
megzaklatták a gépeket, megittatták az állatot,
belenéztek a kútba, hűs vize csillogott
s pillantásaikat
az ég földjébe elvetették.*

*Nem történt itt ma semmi,
csak valaki valakire megharagudott,
ráfeszítette volna ellenségét a templomtoronyra
s örül, ha a templom tornya
elindul így a felbők közé gyalogolva.*

*Nem történt itt ma semmi, csak valaki a Nap fátylai közt
meglátta kedvese testét és megvakult;
a dél aranyos csúcsán állva a szélre gondolt,
míg arcába a széna gomolygó szála hullt.*

*A falu fölötti dombon egész nap
a szédület sárga trombitái szóltak –
aki hallotta őket,*

*megirigyelt a baláltól minden nyarat
s kertjébe édesgette a villámló rigókat.*

*Nem történt itt ma semmi, csak éppen bazaértem,
eljutva ennyi otthonos látomásig –
Állok most csak egy száraz orgonafa tövében,
fölnézek rá és kivirágzik.*

VIRÁGVASÁR NAP

*V*alabol most egy tulipán-szájú,
kicsi számárka ordibál,
bátára odaképzem magam
s vagyok Jézus király.

*Förgeteg-febér szilvaszék közt
máris a borbegyre megyünk,
bozsannázó bokrok fölött
apostol-felbő jön velünk – –
Jártak itt ólom-zord hadak,
láncalpukat a sár fedi,
sisakjukon, mint sastojáson,
tapos a kis csacsi –
Gyerünk, csöpp állat, fönny a pincék
homályában bort nyakalunk
s kőből-kihasított fejű
rokonokkal dúdolgatunk:*

*Szent István, térdepelj közénk,
magyarok térítő királya,
nagyobb király térített minket,
idők vasából koronája.*

*De itt vagyunk, de megvagyunk,
nézzük, hogy nő a völgyi búza
s a szőlővirág hogy kígyózik
fölrepedt, égő bomlokunkra.*

*Igy éneklünk s az ördöglábú
asztal lesz majd a nagydobunk –
parasztok és Jézus király,
egymást karolva mulatunk.*

BARBÁR IMÁDSÁG

Kisimíthatatlan ráncú kő,
anya-világosságú szikla,
fogadj méhedbe vissza.
Tévedés volt a születésem;
én a világ akartam lenni:
oroszlán és fagyökér együtt,
szerelmes állat, nevető hó,
a szél eszméje és a magasság
széjjel csurgatott tintafoltja –
s lettem felhőbevesző ember,
egyetlen út királya,
hamu-csillagú férfi
s amit magamban egyesíték
rögtön megoszt, mert mulandó
s csak sóvárgásomat csigázza...
Kisimíthatatlan ráncú kő,
anya-világosságú szikla,
méhed küszöbe előtt állok.

SEM HALÁL, SEM KŐ-CSERÉP

*Mikor már szép lenne a földi nyár
s a csontvázas test szárnyalni tanulna:
korommal temeti be a Nap gödreit
s lefekszik melléd a vérfertőző múzsa.*

*Csupa seb lesz a szád, a láthatár szembéja,
a megálmodott fák közt elédfutó vidék
s vakaródzbatsz, akár a bibliai ember:
nem segít sem halál, sem rücskös kő-cserép.*

SZŐLŐHEGY, HÁBORÚ ELŐTT

Akkor még nem volt háború
s nem voltak itt ez értelmetlen kövek és gerendák:
a pusztulás anyajegyével megjelölt romok –
A pincék bomlokán, fönt, napóra villogott.

Egyetlen hosszú nap volt itt a nyár,
egyetlen hosszú nap volt itt az életem.
Ültem hullámzó cseresznyeágon, drótként kifeszült szeleken
s nem is emlékszem igazán:
gyerek voltam-e vagy madár.

Akkor még nem volt háború
s nem voltak balottaim, kik az idő törmelékei közt
feküsznek, mint a rongybabák –
Vasárnapló legények itták a vad novát
s nézték a csonka Holdat: isteni rézfokos volt,
mit egy betyár az ég gerendájába belevág.

Akkor még nem volt háború
s nem kellett egyetlen szorongás
és egyetlen hosszú bűvöletében élnem –
Úszott a Nap a szarvasok szemében
s szép neve volt a Földnek,
gyermeki szép neve volt.

Birsalmasárga begy, pincék és seregélyek,
a piros szőlővessző időmön átparázslík.
Mindenütt nyár van most is,
de ez már másik –
visszhangot keresek és társakat, hogy éljek.

NYÁRI DÉL

*M*iféle álom úszkál a szilvafák alatt,
hová a nyár taszít?

*Arany csordában járnak a darazsak
inni a vályuig.*

*A pajta bús terem, elhagyott ócska színház,
kellékekkel tele.*

*Kaszák s csépbadarók közé egy paraszt-Hamlet
éppen beillene.*

*Vakít az ól, falára lovat vés egy gyerek
s a lóra katonát.*

*Galamb-álarcban múzsa röppen a földre le
s elvezeti lovát.*

*Egyszerű nyári dél, sárgulsz akár a tök,
szérűkön fölpúpozva –
aranykor-végi fényed odaégeti testem
árnyát a kertkapukra.*

*Lehetne vad e föld, játéktalan, borús,
homok- vagy kő-világ,
s be jó, hogy mégsem az! Isten helyett rigók
szállnak a kerten át.*

MÁSODIK SZÜLETÉSEM

Jövök a felbók alól,
születésem emlékét hozom –
villog felém egy folyó,
mint kint felejtett kés az asztalon.

Egy begy
s egy vörösen izzó bányadomb
szűk völgye nyit utat.

Elhagyom, mint a gyerekkoromat.

Amit szerettem, mindent elhagyok,
hogy végre szabad legyek.
Mint félig elropogtatott
cukrot: úgy köpöm ki a világ édességét,
nyárdinnye húsát,
szerelmeimet.

Ez a világ nem kérte véretem.
Én kérem az övét!
Hallgatom saját jóslatomat:
Csak az él tovább, amit megítélhetek,
megsirathatok,
elveszítethetek.

Amerre indulok,
még nyár ragyog tovább;
egy folyó fény-pengéje tündökölt,
de föltámad lassan a cigánybambusz:
e jeremiási ököl:
víz és sár ideje,
hideg álmoké, köveké:

második születésemé.

EKKORA SZERELEM ELŐTT

Ekkora szerelem előtt
egész testemmel becsukódom.
*Elalszom, mint idegbeteg, kivel máklevet itattak:
a lábam kő, a fejem ólom.*

*Ekkora szerelem elől
elbújdosom, hogy el ne pusztíts:
hal leszek, tenger, lángoló fa,
bőröd ébresztő, ostoros víz,
kezed tükre, meggyíz a szádon –
apránként fald föl árvaságom!*

*Ekkora szerelem elől
a temetők is égre úsznak,
mentik lakóik székényét,
bogy csak alusznak, elalusznak.*

SÓVÁRGÁS NEMLÉTEZŐ SÁRKÁNY UTÁN

Sárkány,
 ba volnál,
Szent György lehetnék:
gyönggyel-kirakott szakállú ellenséged.
Kezemben vaskos dárda,
páncélrubám: a kivert ég.

Jönnél,
 romlás-lakodalom násznagya,
körötted sistergő nyál, hamu-tajték
s én már
 a közelségedbe beleszeretnék.
Lebeletedbe, húsodba,
kacsalábakon vonagló szörny;
rücskös hátad tejutam lenne,
országutam kimeszelt mennybe.

Táncolnék előtted, mielőtt beléd kötnék,
megmutathatnám: ki vagyok,
a fejemben lakó tűzvészt,
a lábamban lakó csillagot,
undoromat s aranyszabályát gyönyörömmek.
Recsegne alattam a föld, mint a venyige kéve:
halálzaj a fülednek.

A szerelem sovány angyalai
kikönyökölnének az ablakokba,
lesnék: hogyan rugom be koponyád ajtaját szögcsizmámmal
s hogyan vágom a vasat oldaladba.
Recsegne húsod, véred falai beomlanának –
Harangszót küldene isten utolsó biztatásnak.

*S csődöröm mintba bádagon taposna,
bőröd mezején tiporogna.
Férfi diadalomat szétnyerítene,
hogy a szája is fölbasadna.
Fejében isten kantárja: a Hold,
minden időket beragyogna.*

*Sárkány,
 ha volnál,
Szent György lebetnék,
magam vitéze, ellenséged
s a halálodba beleszeretnék.*

ELENGEDNÉLEK, VISSZAHÍVNÁLAK

Elengednélek,
visszahívnálak,
nagy vízben vetnék neked ágyat
s fáradhatatlan tengerészed,
kezemmel körülhajóználak.
Amerre mennél,
mennék utánad.
Nyár van,
kiköltözöm az ég alá
szerelmed nomádjának:
süssön a Nap, mint a végzet –
egész testemmel
égjek!

Erőt az elérhetetlen jövő ad
s holnapi romlása a váagnak –

Darazsak golyózápóra
luggatná át a koponyámat,
venné a világ véremet,
de én csak mosolygok,
mert látlak.

Elengednélek –
visszahívnálak –
hangya-gyászmenet hömpölyög,
előle eltaszítanálak.
Porból fölszedve vizet adnék,
sebed kimosnám szavaimmal.
Melléd fekiúdnék s a világot
elsötétíteném
hajaddal.

TŰZ ÁRNYA, SEMMISÉG

Földrészem ez az idegen szoba;
házam, mert veled alszom el benne.
Nyugodt vagyok: az ágy balotti ágyam is lehetne.
Tűz árnya, semmiség, szaloncukor-babák
s ottkint az elhagyott tél karácsonyfái –
szeretlek, mert eljöttél ide
csomagokkal, sírni és fázni,
enni velem húst, kenyeret, kalácsot
s eláztatni ünnepi hajadat a hóban –
szeretlek, mert itt mult el az év,
mint a szerelmek egy szobasarokban,
mert faágak durrogtak kint a szélben, mint a pezsgős üvegek
s láncos botok valahol messze,
közeledve, majd távolodva.

FUTNÉK INKÁBB VISSZA

Miféle bolond szent vagyok,
bogárfaló
és gyökerek közt éjszakázó!
szököm a sírásod elől,
a tested elől
kopár szobákba,
s kilakoltatott szemek pusztaságába
és másznak rám a kövek, mint a tetvek,
a hernyó-éj,
a bétköznapi hangyák.
S fák útitársa, zarándoklok a bóhoz, mert fehér,
a szerelmesekhez, mert szerelmesek,
de mindenütt ugyanazok az esték,
ugyanazok a hallgatások.
Elkerülöm a városokat is,
de megugatnak messziről, mint a kutya,
az erdőket, mert kifosztották a baglyok.
Futnék inkább vissza a hajadhoz,
a szádhoz,
nyikorgó szekrényeidhez
s etetnélek magammal, te, örök éhes!
világosságommal,
örületemmel, tessék, itt van a nyár,
akácvirág
s tengerek kék szilvája: a Föld
és szeretnélek
és szeretnélek.

Üdvözlét neked, te, szegény,
a búsképű költők
balhatatlan bandájában is elárvult!
Lángoló méhkas volt a melled
s viola-légbe épített
kastély a koponyád.

Meghajigált az isten tulipánokkal,
nárciszokkal,
dobtad volna vissza kővel,
betyár-baltával,
ólombottal –
remény szegénylegénye,
sárga viasz-király,
a földönfutó füst volt a te országutad.

Feküdtél rózsalevelek
alá,
hová nem folyhatott be vér,
hová a bóbér
nem dughatta el kardját.
Nyájas nimfáid farsangoltak ott és
s a jövő indult világgá [hangyák

a fűszálak hegyén.

Tündérek és diákok poétája,
somogyi kanászoké!
hiába volt szép, bársonyos beszéded:
hamvas folyóid a pokolba folytak
és gyöngylepkéid
sírokra petéztek.

Se baza,
se király,
se szerelem,
csak a megváltó láz
s a Holdba fölszálló test
uralta a világot, mint az isten.

De az is elveszett, szétszóratott.

Fekszel, csitíthatatlan halott –

Kár volt várnod boldogabb korokra,
korán meghalnak,
akik várakoznak.

CANTATA PROFANA

Bartók Béla emlékére

Nem mentünk baza ma sem,
nem mentünk baza, fiúk.
Hiába síkálta el anyánk a késeket,
hiába mosta le
a görcsös asztalt.
Átmetszett nyakkal,
vére iszapjában
hiába jajdult föl a lúd.

Nem is üzentünk,
nem is irtunk –
mintha árvíz sodorta volna el kezünket.

Húsvét nem húsvét többé,
a kisöpört ház
nem a mi házunk.

*

Ki az az öregember ott?
Ül a fehér fal lidérce előtt,
ül a világvégi cigarettafüstben.

Arca szétnyomott vesszőkosár.

Talán minket vár,
minket keres,
minket szeretne látni,
az ablakon túli utcában,
rövidlító életében.

Ne keress bennünket,
ne várj,

te, dobányszagú öregember,
te, kutyaól-mellű szegény.
Nem vagyunk már a te fiaid.
Ha ajtó nyílik, mintha kések.
S ha szólunk,
félrebeszélünk, mint a hamistanúk.

Rádrontanánk csak, mint a légnyomás,
rázkódnánk melletted,
mint a villanytelep.
Széthasadna a tányér,
a borospohár
s vállignőtt hajunk: földrészek gyökérzete,
átszőné gyomrodat,
s lenne belőled szőr-kosár,
szőrember,
fölpörzsölhető balott.

LEVÉL GREGORY CORSO
AMERIKAI KÖLTŐNEK

Bejárnám a világot veled,
Corso,
idő kisiklatója,
buszadik század vagánya.
Csíkos trikód emlékeztet a rabrubára,
költészet megszökött fegyence,
bázasságtörés apostola.

Gyerünk, rángasd föl tornacipődet,
irány a Hold,
a Szabara
s jókedvünk fővárosa: Spoleto!

A Dóm téren éjszaka van.
Márványkockák úszkálnak a sötétség poarában,
mint kesernyős whiskyben
a jégdarabkák.

Hajtsuk ki a várost egyivásra!

Menotti nem zenét szerez ma,
estélyre hív,
kertjében milliomos szajhák
várják a költészet
vasvillás szatirjait –
Corso,
vasvilla a kezed,
lángszóró a szád,
szebben tudsz káromkodni,
mint imádkozni a pápa,
gyere, csapjunk valami botrányt éjszakára.

*

*Autót lopni jó lebet,
ha már balbatatlanságot nem lebet*

*s konzervdobozzal harangozni,
ha már Krisztus lábával nem lebet.*

*

*Játsszunk – Te szeretsz játszani:
szúrjuk ki egymás szemét,
talán kedvesebbek leszünk így,
mint akik mosolyognak.
Bombáidat üssük föl tükörtojásnak
s Európa új szakácművészetért rajonghat.*

*

*S hülye! hülye! – üvöltsük oda
a Jegesmedve-Szenátornak,
a kormányfőknek, kik a bétvégét
egy ágyúcsőben töltik.
O, bétvégék!
ó, vasárnapok!
ó, Fehérbázak! Parlamentek!
csigabázatokból mindenütt
tankok másznak elő
s nyálkás nyomukon hanyattvágódnak a költők.
Hülyék! hülyék! – üvöltsük oda a költőknek,
akik hanyattvágódnak,
nem érdemlik meg a kenyeret,
a nőket,
nem érdemlik meg a balált.*

*

*Motyogtunk már annyiszor
fönségesen,*

*bogy dagadt tőle a szánk.
Corso, süllyesszük el a nyelvünket,
akár egy anyabajót.
A röpködő égi hárfákat
csörömpöltessék mások,
a Saturnus-dobot verjék a marslakók.*

*Minden megtörténhet velünk,
ha maradunk,
minden, ami már megtörtént velünk.
Gyerünk,
mi legyünk az a menet,
amely elcsavarog mindenfelé,
bazát cserél, bogy a másikat megszeresse,
aláírja a tengert, mint valami képeslapot
s megpihen a városokban
bogy a városok is megpihenjenek
s nem kér kegyelmet,
ha pörbefogják azért a vonulásért,
amit a betedik napon megszeretett.*

VALAKI SÚGJA

Valaki súgja, menj oda,
szánkón, repülő kövön éj oda,
fölkantározott késen éj oda
s ha nincs út: te légy az út oda,
mert nélküled csak bűn van ott s csoda,
elfajzott pincefényben átmetszett torkú fa,
zabáló, nyári istenek helyén a gyönyör rombalmaza,
sebbely-királyság, csönd, rémisztő hidrogén hava,
sejtrobbanás az agyban, a szív-Hirosima
fölötti űrben cementláng pernyéje, pora,
valaki súgja, menj oda,
szánkón, repülő kövön éj oda.

JÓSLÁS A TE IDŐDRŐL

Mert eljön,
meglátod, eljön,
még hanyatlásod előtt eljön,
a szemcsés házfalak tövében újra délelőtt lesz,
újra nyár,
elfüggönyözött ágyékok hosszú napja
s víz üti át majd vászoningedet,
a csontok is vízben áznak,
úsznak előre,
hátra, fölfelé,
mintba a tenger kriptáját
fosztogatnád –

eljön,
meglátod, eljön,
még hanyatlásod előtt eljön,
mélyrepülésben egy galamb
vérzi föl hasát a köveken
s áramszedők narancsos kisülése lesz az ég
s az áthevült körutakon
autók,
szavak,
kiáltások száguldoznak majd,
mintba vasgolyók: vasgolyó-karavánok,
ott jársz közöttük
füstbe
és porba takarva,
félrebillenéidben a halál kihívása,
de sebezhetetlen leszel,
mert emléktelen,
sebezhetetlen,

36

A FALBAN FÁCÁNT HALLOK SUHOONI

Postaládámban jácint, orgona,
írott levél helyett három diólevél,
három zöld távirat: „Kereslek, tudd meg, napok óta,
ajtófélfádon a vér nyoma: jegenyevér.”

*Ki járt itt? Ki keresett? találgatom. Talán a
májusi ég? Talán a kertet, erdőt megtépázó
lázbeteg terhes anya? Vagy az a habzó, apollinaire-i szajba:
a csiklandozó folyókkal együttbáló?*

*A falban fácánt hallok subogni s közeli
füvet a vakolat alól. Életem felén túl
kicsoda bajt rám vadat, falevelet, fűzsiborgást?*

*s a szívem alatt lustálkodó végtelent ki
lármázná föl újra? testemnek testet adva folytatásul,
szélben, madárban örökös bentlakást? — —*

ANYÁM SZAVAI

Köszönjük neked, fiam, hogy hazajöttél,
mert mi már olyan öregek vagyunk,
mint fönt a padláson az a falióra
s a mutatónk már nagyon a temető felé mutat.
Szépszerén azt se tudjuk, csütörtök van-e, kedd-e?
Amikor jössz, az a mi vasárnapunk.

Apád még csak-csak, ide fut, oda fut,
de nekem már a kisajtóig is ménkű bosszú az út,
hányszor megemlegetem azt a körtefát,
amit a konyhaajtó elől fordított ki a bomba,
meg tudnék benne kapaszkodni, mint most a te karodba.
Talán, ha bottal járnék! No még csak az hiányzik!
Fogom inkább a söprűt, azzal botozgatok el
a ház végéig, a kapuszájig, mintbogyba dolgom volna.

Csak várni ne kéne soba! Várni levélre, bírádásra.
Ha kisiklik egy vonat, nem alszom éjjeleket –
A múltkor is, amikor Amerikába mentél,
a szemem belülről kisebesedett:
eljutsz-e? visszajutsz-e? ülsz-e még ide mellém?
mert nekem minden távolság: tenger és túskebokor
és minden repülő lezuban, amelyen te utazol.

Mondom is a doktornak: doktor úr, hogyan lehet,
bogy én már a fölröppenő madártól is megijedek?
és annyi havat álmodok össze-vissza: hókazlat, hóhegyet
és mindegyik mögül a fiamat hallom – igen, a köhögésedet,
de feketé puskacsövek és messzelátók figyelik lépteimet.

*Talán, ha én is kelek-forgok a világban amerre te,
nem féltelek a kilengő, magas házaktól
s a krokodilusos tavaktól se,
a mosolygó, késes emberektől, akik bankot rabolnak
vagy csak játszanak,
álarc van rajtuk, mint a szüretibálos ördögökön
s bobócos nagykalap,
de ki szegény: akkor is fél, amikor nevethetne, amikor örül,
ki van az én szívem is verve, hét vassal köröskörül.*

A KIS FENEVAD

Jön, jön a kis fenevad hozzám
körömcipőben,
jön a bídón át, idáig hallom –
A lecsupaszodó Margitsziget tölgyfái fölött
varjak forognak, mint a gyászkocsi
kerekei –

Hó készülődik, hó, írja az újság,
lassan a szobámban is már megered,
de ő csak jön kirügyezve, mint akit zene kísér:
banyatló, nyári délutánok
dobszólója –

Néger lányokat láttam így egyszer
közeledni Havannában,
a bomokzsákokkal és a vörös dáliákkal eltorlaszolt utcán
narancsot ettek,
mintba a fenyegetett világ nevében
tüntettek volna édes mozdulatokkal –

Hogy prüszkölné a vén Bakkecske-Anakreon,
ha a szélverte hídláb tövéből látná:
fölötte micsoda mennyország vonul,
micsoda tüntető cipőkopogás a balál ellen,
gyöngéd comb-súrlódás zaja
s fekete sásé.

BÚCSÚZTATÓ

Szabó István halálára

Jó volt a hámozatlan uborka, ugye?
Hozzá a zsíroskenyér, a víz, a bor,
a bazaltlángon megpirult barack,
a vasnyelű kés hűvöse ugye jó volt?

Lepkék jártak ki-be a házba minden nyáron:
vitorlázók, hamvasak, ördögfejesek,
jó volt a nyakfordítás utánuk, ugye jó volt?

Rózsák és disznók vére a kezeden és a kezemen is
s az égen rozmaring-villám ágbogasan,
jó volt a szemnek látni az esőket, ugye jó volt
s a dünnnyögő sárból apát és anyát gyúrni?

Megyek a szélben veled,
viszem a vállamon bolttestedet,
lepkesúlyú, koravén halott,
sörszagod van és rumszagod.

Nőkböz cipellek: lássanak,
legalább egyszer szánjanak,
szeressenek és fázzanak,
sírt a körműikkel ássanak –

de még a halálodban is engem bámulnak szemérmetlenül,
engem, az életbenmaradót, a sikereset;
csuklyás, fehér kabátomat még márciusban is havazni látják,
pedig a sikeresebb kalandor te voltál, Pista:
istenek havas ruhatárából öltözködtél mióta élsz,
lucernaszagú ingbe a Hungária kávéház csillárjai alatt
s a csalódott újságolvasók tömegéből is, mint

*nagyothalló herceg vonultál ki
és el merted mindig rontani, amit szeretted, ami tetszett neked.*

*Egy fiúcska-Dosztójevszkij
bátán csattan a szíj,
egy fiúcska-Dosztójevszkij
leül és baltákról ír –*

*Zsebregetett kézzel mentem veled a Néva hídon,
zsebregetett kézzel megyek veled a Duna fölött,
nem mondjuk többé senki nőnek, hogy illatosabb lehet
a hasad, mint a legillatosabb angol teák,
nem csodálkozunk együtt és nem szeretiünk –*

*Szól a bazilika harangja, nem neked szól,
Cserszeztomajon verik a karót –
jó volt ugye hallgatni, ahogy a karót verik,
ment le a földbe, ment le a karó.*

BERZSENYI ELÉGIÁJA

Követ fogával ki ropogtat? Hagyja abba!
Nem szeretem hallani ifjúságom visszhangjait.
Oroszlános állkapcsaimat már a döglött salátalevél is
megkínozza,
mintha lepedőmet etetné velem a bóbér.

Húsvét van, mondják, újra húsvét –
Látom: a félbemaradt esők ágyából is föltérdepel az orgona –
ha vígadtok, vígadjatok, de tapsos kezetek házamat elkerülje,
hozzám már csak az égen kóválygó ostorok térhetnek baza.

Nebéz sár, nebéz lovak, nebéz isten – ez maradt rám,
hosszúra nyúló félhalál, pajta-csönd, pók az ágyon,
pedig a kolerás tyúkok ólja mellől porszemet égig én emeltem,
hadakat, verset, tuskót én zúgattam a kopár szembatáron.

Magyarország: bál-ország, én nyomultam a göndör húsú
himfyk elé: szép volt a nyögdecselés, fiúk, de legyen vége,
disznók dúlják a jácintos temetőket, nem látjátok?
már halottaink orrát harapják, nyög a gége.

Sereglés voltam egymagam, magamból sokasodó,
virágzó cseresznyefák és nők oldalán is mindig bójázó
agglegény –
lassú romlástokban lehetnék még tán őötök, vadkuttyátok,
de ázott ökörszagot érzek az ágyékom körül
s estéli árnyékomon osztozkodik már diófalomb és gyertyafény.

A FÖLTÁMADÁS ELSŐ PILLANATAI

Ott ült a kutya, szalmatörekkel és sebekkel borítottna a ganyédombon. A gyebenna büdös füstjében ott ült a kutya. Szóltak a húsvéti harangok sebeinek, bim-bam, bim-bam s a tarkónlőtt házak falából is előbújt egy-egy darázs, de senki se hitte el, hogy föltámadunk.

A háború utolsó halottait épp vetkőztetni kezdték a gyorskezü életbenmaradók: sisak le, bakancs le, kapca le, zubbony le, mintha tökrészeg fiakról anyák ráncigálnák a bemocskolt göncöt: édes istenem, hol jártatok, szerencsétlenek, disznók, árváim, édeseim! Ó jaj, a kisiklott ádámcsutkátok, véres kobakotok!

Súrolt a déli szél s ujjbegyem bimbósodott is a halál szérűjében, de leverhetetlennek egyedül csak a magnak megmaradt tyúkot láttam: boltak kifűzött bakancsszíjával kínlódott lidércesen. Húzta-nyúzta, kapkodta föl a végét a szőrrel és töltényhüvellyel elkevert sárból, szinte szárnyalva a szerencsétől, hogy most csípte fölön a világ leghosszabb tavaszi gilisztáját.

VADFIÚ HAJJAL

[I]

Milyen év, milyen nyár, nem tudom –
korom-pióca dőzsöl a combomon
s a madarak egész nap fejest ugrálnak még a sűrű lombba,
vizet viszek a számban a császártói tücsök-lakodalomba

s úgy lélegzek, mint aki énekel
és léggömb-tüdővel álltóbelyéből égre kel
és alászáll és fű lesz és folyó
és hangyavár fölé kitűzött, fekete lobogó –

esőt álmodok, vízőzönt, fákat kidöntő Nagy Halat,
balszemében egy város vörös tornyai látszanak,
a jobbszemében én, megsokszorozva, csapatosan,
vadfiú hajjal, futóbajnokok ingében csatakosan.

[II]

Milyen év, milyen nyár, nem tudom –
túl nagy a fény, hogy láthatatlan szavak bozótjában
elrejtőzsek,
túl nagy a fény, hogy vakító papírra verset írjak –
hajamat, mint a nádast, zúgni ballom
s parázna utak porában magam vagyok a költemény,
a szerelem kóbor világválogatottja magam vagyok,
röpül előttem lángpötytyös meggyfalevél,
járomcsontom fölött vadászok sortüze
s fejem a Kárpátok balántékáboz odacsattan,
valaki sír, valaki elsirat,
de hiába követ nappali gyász: a megsemmisítő nyárban is
a teljes életemre emlékezem.

[III]

*Milyen év, milyen nyár nem tudom –
testem előtti szél, testem utáni nap sajdul át csontjaimon
s a láng ígérete, hogy túlvilágom is nyár lesz, csupa dél,
szívethamvasztó sétaút jegenyelevél fényinél.*

Még a barátaim is azt susogják:
nem illek bozzád, költészet, kopjak le rólad,
te szépségkirálynő vagy,
egyszemélyben nagyszűz és kurva,
szempillád északnak röpül a szélben, mint a vadludak,
én meg csak bajcsár vagyok
s nyakig sárosan caplatok utánad
a mostani tavaszban is.
Igaz, igaz: nincs utca, ház, mohával bélelt, álomi szálló,
ahol megvártál volna engem,
nincs város, ahol a tornyokra hulló
embervértől
megtántorulnál
s a karomba dőlnél falfehéren,
pedig futottam érted Varsótól Havannáig,
tankok, szaxofonok s lüktető, örült muzik
emlékével, hogy megígézzelek,
de csak vas-fátyolod
s tenger-fátyolod csücskét láttam.
Egy félretaposott élet szégyenével
s dühével gondolkodok rád,
ha feltékenyen is, mégse vádlón:
kitakart, sötét ágyékkodot mutogathatod, akinek akarod,
fölbevült combjaidról
silányabb fiúkat is a mennybe küldhetsz,
nekem már hársfavirág-szagod is elég,
s a levéleres égbolt, mit lélegzeted
arcomba kerget.

HÓ EMLÉKE

Néha meggondolja magát a tél
és havazni kezd,
sűrűn, kétségbeesve havazik, mintha csak attól félne,
nem éri meg a holnapot.
Legjobb ilyenkor kikapcsolni telefont, ajtócsengőt,
bort forralni a kályhán,
belelapozni elmúlt levelekbe
s úgy nézni vissza az életemre is,
mintha nem történt volna meg.
Mintha nem nézett volna rám ágyú se, parázna szem se,
elrongyolódott kézfejek nem nyúltak volna kezemért
és minden, ami politika volt, szerelem, harangzúgás,
óceáni távlatban újra várna –
Legjobb ilyenkor elképzelni,
hoggy sírhatok még elveszett fejem után,
ágyak, féltetek s borzas vánkosok fölé
szél hajt be orgonákat
s az utolsó földi ítélkezésen
ott állhatok majd jó társak oldalán
könnyű ingben, könnyű kabátban,
túl füstön, kocsmákon, temetőkön,
egy fennköltén zúlló ország szemével farkasszemet nézve,
fejemben hó emléke,
hó, hó, mintha egy katedrális vakolata
bullna csöndben.

A TIZEDIK ESTE

Este van újra,
már a tizedik este.
A jegenyék ma is leengedik
a hajukat éjszakára
s talpig feketében a kertkapu páros dúca.

Olyan a csönd,
mintha valaki
verset írna egy baldoklóról.
Olyan a csönd,
mintha egy baldokló írna verset.

Valahol most
egy éjszakai gyorssal kéne robognom
Belgrád és Fiúme között
s követnem titkos küldetéssel
a történelem néma átutazóját
a halál-fésülte tájon:
mit ír, milyen térképet rajzol
egy újabb szenvedéshez
és közben nézni hosszan a karszti hegyek
Fekete Madonna képét,
de csak ülök magamban, falhoz támasztott háttal,
mintha még nem volna vonat,
nem volna történelem, szorgalmas álom,
csak a te beomlott, beteg szemeid sötétednének a földön
mind a négy égtáj felől.

*Este van újra,
már a tizedik este.
Olyan a csönd, mintha valaki verset írna
egy baldoklóról.
Olyan a csönd,
mintha egy baldokló írna verset.*

TÉLVÉGI FÉNYEK

Megy le a Nap. A tó hártyás jegén
hosszú fénycsíkok:
kén-pántlikák tükörbe fagyva.
Föl-föllobban tőlük a szemem
vakítva, sárgán, akár a magnézium.

Város, a szökevényed vagyok, ne tudj róla:
vaáli erdőben vajda jános,
korán vénülő költő, szent és buta,
fehéren ízzó férfi, kit szélnek eresztett kutyák
követnek a fekete fák közt.

Micsoda széles ég, micsoda madár-mennyország
a fejem fölött!
micsoda siratnivaló, magas baza,
bennét én már csak a föld alá esbetek,
korbadt szalmával s nyúlszőrrel keveredve.

Lelet leszek majd, érzem: gégémbe ólom, foszfor
és rádiumszenny,
elhegesedett szívem helyén egy porrá omlott ország,
mulasztásaim emléke s télvégi fényeké,
mint sírokban talált, régi aranypénzek.

Megy le a Nap. Indulok hazafelé.
A magukra maradt fák a szélben
az eget karmolásszák.
Nem nézek hátra: a bullámzó, fagyos hantokon
hosszúra nyúlt árnyékom kopog.

VÁRAKOZÁS A TAVASZBAN

Ide várlak ebbe az idegen faluba.
Harangoznak s már nyílnak
a törpe margaréták.

Elindulnak az első méhek is földközelen,
mint fáradt aranyásók.

A szádra gondolok reggel óta,
összebarapdálható nyakadra –
a tüzes fűzbokrok mögött
akkora ég kezdődik, akkora rét,
mire végighemperegnénk rajta, meg is halnánk.

Tél után, kórház után,
tudom, a bőröd is idevágynak,
mind a tíz ujjad idesiet,
megviselt szemed is már zöld lombbal tömné ki magát,
virágkoncoló, sűrű széllel.

Fülelek, hallgatózom. Újra megszeretem a vonatcsattogást
miattad, mint a századforduló ámokfutói.

Várlak, gyere! A sejtfalak átforrósodtak már
s a verebek is az első, átmelegedett porszemeket
kapkodják föl a földről.

FURULYA-CSONK A SZÁNKON

Nagy László halálára

Ballagásodnak vége,
legszebb napunknak vége,
bicska hal meg a kézben,
baragos szádnak vége.
Esne a hó csak, esne
a Somló tetejére,
a Duna közepébe,
Margit vállára esne,
de a hónak is vége.

Botod fekszik a földön,
a botodnak is vége,
húsvéti sietséggel
jön a nagybarang érte,
jönne a föltámadás
hajadért, szent kezédért,
ujjad sebéért jönne,
de már a föltámadás,
de már annak is vége.

Megözvegyült a hétfő,
a hétfőnek is vége,
mindegyik napunk most jut
korai özvegységre,
minden magaslat, álom
s bópapír fehérsége –
versek vaddisznó körme
nem hagy több nyomot rajtuk,
a nagy kalandnak vége.

Bújdosóm, jobbik felem,
a vadonunknak vége,
nem jövőnk többé össze
mosolyod ünnepére.
Halál-síkságra értünk,
a védhetetlen rétre,
furulya-csonk a szánkon,
himnuszod, indulóid –
de már ennek is vége.

Magyarország halottja,
te, bazalt szemefénye,
a zsuzsannás világnak
balassis jó vitéze,
meggyfában ember-meggyfa,
vércsében ember-vércse –
vendégként várt a tenger,
de már a várakozás,
de már annak is vége.

Sirat a volt-szeretőm,
sirat mostani is,
haja országos gyászban
utcámon végig úszik –
hova megy, nem is kérdem,
halálod eltilt tőle,
megyek ezüst fejedhez,
szíved kibült helyére,
megyek, mert más út nincsen,
minden más útnak vége.

ROSSZ ÉGLAKÓ LENNÉL

*Nem látok mást, csak a testedet látom,
birodalomnyi bajadat szélben és betegágyon;
nem ismerek mást, csak amit te szerethetsz,
amit a gyors napokból magadhoz közelengedsz.*

*Üvegcserep a dombon a sár fölé téged vetít,
lekicsinyített égben jársz, sétáltatod a szemeid,
madár- és felbő-forgalomban sutább vagy mint a Nagykörúton,
rossz églakó lennél s ezt én már régen tudom.*

*Bokádhoz vadfü illik, vadmályva, mátrai gyom,
kőfolyás, vízfolyás, parázna bazsalikom,
földön fetrengő harangszó, nem amely szélbe temet.
Ágyadba tudsz te csalni katicabogarat s csipkézett tölgyfalevelet.*

*Nincs nálad nekemvalóbb, nőneműbb test, nőneműbb mosoly,
nomád maradtál, mint szél s nászéjszakázó kökénybokor;
ha meztéláb holnap füre lépsz, bársonyos leszek belül
s mit bánom én, hogy a világ szálkásodik vagy ércesül.*

*Háború készül újra, mozdulnak már a jövődő romok.
Sötét szemüveget visel az ég is, mint a puccsista
tábornokok,
de ha golyókkal kell is együttálnunk, ott leszel velem,
ott virraszt majd a kezem lüktető nyakereden.*

K. É. VÉGA KARATA

Ha meghalok, temess el nagykabátban,
szép hosszúban, takarja bokámat is,
mert már a nyári fűben is fázom,
hajam tövéig fázom.

ARANYVASÁRNAS

A ranyvasárnap... Mit vegyek neked?
Nytva az ég, nytva a boltok.
Egy kis életet kellene még, ha lehetne.
tűlevél-szagút, hiszen karácsony közeledik
s néhány napos napot az esztendőből
és engesztelhetetlen, nagy téli esőt,
amely veled együtt a földbe mosna.
Amíg te éltél s a gesztenyelombokat
itt bókoltattad a fejem körül,
nem is volt halál –
S ó, az a szörnyű helycsere mit tett velem!
Te sehol, a halál pedig a zöld befőttes üvegek
homályos domborulatán is körbesétál,
előmászik a könnyveimből,
mint kenyeresrubából éhes hangya,
jön a sötétség vele,
a düb, a székely,
jön a tolongó semmi a lépcsőházból,
hálóinged helyett a szemfedőd –
Úristen, most tudom csak, hogy mindenki örült,
akit a halál megérint
és szájába kibúlt hajszálat kever –
Te is csak beszéltetsz engem
végig a Mártírok útján magamban,
csöpög fejemre a háztetőkről a lúgos hólé,
csöppre csöpp, mint az elítéltre.

ESZTERGÖMI NYÁR

Ott feküdtem veled a puszta padlón
az ideiglenes fabázban –
nyár volt, a deszkán átvilágítottak este a margaréták
s a bokros futóka febér lámpácskái.
Ha bárki csonkának lát és elesettnek téged,
talán megölöm,
hisz tudtál nevetni fakuló sebeiden,
sírni, hogy élsz még,
hogy karnyújtásnyira járhatsz a zsúfolt szilvafáktól,
tudtál egy ország szemében könnycsepp lenni,
ha rég elvesztett hegyeire gondolt.
Esztergom felől harangszót himbált a szél
minden ébredéskor,
látlak most is, ahogy belekapaszkodsz
a korai kondulásba
és hintáztatod magad a dombok fölött.

ELMARADT LÁZÁLOM

Ülök a napon,
melegszen, mint a kövek
csúzos, goromba tél után.
Bokámnál apró szél mozdul a fűben,
talán a te lélegzeted odalentről.

Azt mondják, sokat sirattalak hónapokig.
Lebet; én magamra nem emlékszem.
Két oldalamon éjszakák feketedtek
s fölágaskodó lovak vérhabos szájjal,
mint amikor közibük vág a gránát.

És vonatok és városok és fejjel
lefelé zuhanó varjúcsapat
és ugráló, égő roncsok Amerika
éjfélutáni országútjain,
abol álmokközbeni karambolra vártam.

Hívtalak: gyere, van föltámadás
örületemben, a fájdalomnál
nagyobb fájdalomban: röpül
a leszakadt fej, a kar feléd
és szemeink újra találkoznak –

Ülök a napon,
melegszen, mint a kövek.
Elmaradt téli lázálom sír föl a csontjaimban.
Bokámnál apró szél mozdul a fűben,
talán a te lélegzeted odafentről.

LÁTTAM ARCODAT

Bibó István emlékére

Krumpliszatyor és hosszú lódenkabát –
ez jut eszembe rólad napok óta
s az irgalmatlanul hosszú délelőttök,
mikor a piac káposztaszagában sorára vár az ember
s az élet olyan, mint beázott cséplőgép
egy messzi szérűn.

Sokáig nem tudtam: ki vagy;
talán egy megviselt, özvegy férfi,
gondoltam némi részvéttel
hónapokig,
talán egy leszázalékolt szívbeteg, aki fölött
hosszan elidőzget már a Mártírok útjai barangszó.
Aztán a név. A neved. A kézfogásod.
Aztán az utcakőről az égre fölsikló szemüveged.
Aztán a magyar ótestámentumi bűnök felszavakkal
ott az utcasarkon s az újtestámentumi mocsok.
Köbögysz a hideg emlékektől,
de nyomban mosolyogsz is,
mint a sors jólneveltje és a történelem
utolsó úriembere, aki kezet csókol sután
a századokon átvonuló Antigonénak
s a tömegsírok árva balottai mellé is leül,
büntelenül vállalva el az élők
bűnét.

*Hányszor gondoltam, hogy én: te is lebetnék,
végsőkig magyar, mert végsőkig kétségbeesett, önemésztő,
ki a mézelő akácosban
s nők hullámozó szája közelében is félve nézi:
nem szállták-e meg sasok a kezét
s nem darabolták-e föl fejszék a mosolyát?*

*Láttam arcodat magányosan, mint most a magamét
e délelőttön
s láttam szemedet is:
a nyugodt vértanúk néznek meg úgy egy
virágzó gesztenyefát, búcsúzóban,
ahogy te másokba s magadba tudtál nézni.*

*Krumpliszatyor és hosszú lódenkabát
ez jut eszembe rólad napok óta
s az indokolatlanul hosszú délelőttök,
mikor már a nevedben is megválthatná magát az ember,
de szegyenében csak a földet nézi.*

MEGHALNI JÁROK A KÖZELEDBE

Éjjél. A sötétben is növekednek
a gyöngé bodzák,
megyek köztiük a temető felé,
kissé ittasan s ágrólszakadtan,
mint a régi költők.

Rossz regényekben a Hold jár ilyenkor
gyémánt begedűvel
s denevér bóklászat alacsonyan.
Én csak egy beteg rigót hallok nyöszörögni
a bokrok alján,
álmában félrebeszél.

Sírok, siratlak, abbahagyom és énekelek.
Nézem a lóhalálba vágató csillagokat
és rád kell gondolnom folyton, aki
elgondolhatatlan lettél,
mint a világ délutánja s a levegő sebe
szájam körül.

Azt súgja egy szó a sötétben: forró voltál.
Egy másik azt: e földút emléke vagy,
amelyen vakoskodom
s lábad parázna nyomát
a megválthatatlan por még visszaadja.

Szavak, szavak. A semmi szívdobbanásai
bennem: meghalni járó szavak,
mint abogy meghalni járok esténként
én is a közeledbe,
végig a bodzás úton, végig a nehéz porban.

JÓK VOLTUNK, JÓK ÉS ENGEDELMESEK

Nemzedékemnek

Jók voltunk, jók és engedelmesek,
mint a cigánymeggyel teleaggatott kisfiúk a sétatéren,
nem tapostuk le a gyöpöt s nem aknáztuk
alá a parkba kiültetett dáliaikat.
Jók voltunk, jók és engedelmesek:
a hátbarugdosott, kósza kutyaért
még álmunkban is fölszisszentünk,
de a meghunyászkodó férfiak szemét,
mint egy karambol vértócsáit, kikerültük.
Jók voltunk, jók és engedelmesek,
láttuk Grúzia szikláit bátor napsütésben,
ittuk borát,
láttuk a hazaballagó Fekete tengert alkonyatkor
s a száj nélkül maradt ősi isteneket
és bársonyos gyomorral vacsoráztunk meg csakazértis.
A tormás fartőböz Mozart muzsikált nekünk
hideg csillagon állva.

Jók voltunk, jók és engedelmesek,
szél fújt, félrebillentek velünk az évek,
mint lassan forduló repülőgép egy kivilágított
város fölött,
fölcsapott hozzánk a reklámtűz s a világtűz
finom pernyéje,
a fogadásra siető tábornokok váll-lapja sárgán izzott
de mi inkább Jancsó paradicsomi nőit néztük
a mozivásznon
s a sírkeresztekre aggatott, perverz kis bugyikat
fogvacogva.
Jók voltunk, jók és engedelmesek,
sajgó orrcsontunk fölött szoknyásan
lépkedett át a balszerencse,

*céljához ért velünk a múlt,
de mi még mindig egy trombitás bál emlékét
dédelgettük a háborúból,
mintha egy megtömött, rózsaszín zsák
álmodott volna helyettünk éjszakánként.*

EGY FÉRFI ÉL A HÁZBAN

Zárkózott fabáz fönt a legyalult dombok között.
Szél kerülgeti folyton
s ablakát rigók lesik.

Egy férfi él a házban, özvegyen, mint a tenger,
mint gyilkosságban összevérzett balta.

Jár föl-alá

a kunybónyi emeleten,
ajtókilincstől ablakig.

A beeső hajnalfény már fönn találja.

Néha a padló jajdul föl alatta,

néha ő nyög,

néha órákig beszél egymagában,

mintha a föld alá üzengetne titkos adón,

vagy a föllármázott úrben valakinek.

Az esők csürbéje hallgatja és a hó népe lenyűgözve –
pedig a semminek beszél, tudja jól:

a gesztenyék gyűrűs ágának,

távoli villanyoszlopoknak, ködnek,

a síró katonák elveszett gázálarc tokjának

a világ zöld mocsaraiban,

neked, nekem, akik ugyanúgy a semminek babogunk évek óta,

a riherongy múzsaák balfülének.

Rá kéne döngetnem az ajtót: bagyja abba!

balt itt már más is vigasztalanul,

de tudom: csak bámulna rám, mint a merénylőre,

az emberiség fejszés gyilkosára –

Arcában a leállíthatatlan lombok ott zúgnának.

A HOSSZÚ TÉL ZSOLTÁRA

Hosszú ez a tél, nem akar elmúlni soba.
Belerokkantak már az egyéves galambok is.
Elloncsosodva toporognak a háztetőkön,
mint leszázalékolt éjjeliőr a fatelepen.

Elmúlt húsbagjókedd, elmúlt hamvazószerda,
de hamvas barkabomlás helyett inkább havazik,
pedig a régi hó még
ott ül a köszvényes bokrok alatt.

Újságok, plédobozok, lefejezett kaucsukbabák
roncsai közt sétál szemem. Ilyen romosnak
tudom elképzelni belül a szívemet is.
Háborúban leszakadt hidak emlékével vagyok tele.

Hidegek a kilincsek, a kézfejek, az utcák,
Az egymást figyelő szemek közt is
csak egy dermedt komp úszik oda-vissza,
egyetlen varjúval a jégszálkás fedélzeten.

Emlékszem még minden tavaszra, minden nyárra.
Ezer évre elég madáracsicssergést örzök a párnám alatt,
de örültnek kellene lennem, gatyás bolondnak,
ha emlékeimben meg is bíznék.

*Isten elaludt. Alszik az őszremény is.
A tündér szemeket utánzó, nagy téli hősugárzók
csak ellustítanak. A bőrömnön belül
magamnak kell új vágyra biztatnom magam.*

*A tél emigránsait ballom toporogni
minden időből: mellkasba fojtott káromkodást és köbögést.
S megcsap valami forróság is: a régi szájakból
tüntető, tüzes lebelet árad a szemem közé.*

KEZEMBEN ZÖLD ÁG

Kibabosodik majd újra a tavasz,
mint a folyton éneklő madár szája
s a bantokat is körbeállja a fű,
de te már nem mosolyogsz többé
semmire, ami eleven lesz.

Viszek neked zöld ágat, csibés barkát,
újjongó gólyabírt a malomsánc alól,
ott fénylik rajtuk isten pillantása
s az első világgáinduló gyalogbogaré,
de te félrehúzódom már csak a falat nézed.

Ki tudja: túléltem-e gyógyíthatatlan zavaromat,
de én erre a legutolsó szemedre is akarok emlékezni,
erre a fekete lukakat égető szemedre:
száll az iskolai, meddő kréta por bele,
mintha a szétvert Karthágó pora csak most érne hozzád.

Nem hiszem, hogy a halál tebenségesebb nálam.
Nem hiszem, hogy a halál el tudna venni tőlem.
Látom magamat benned, mintha gyönyörű sebben ülnék:
kezemben zöld ág s mögöttem, ó, mögöttem
beláthatatlan terek: rámsötételő túlvilág.

ELJÁRSZ UTÁNAM

Eljársz utánam,
lábnymaid a bóban,
kuttyák, madarak nyoma mellett.
S néha még a holdfény is odakeveredik
a siető nyomok közé.
Kóro csörren meg, jelez
a mélyút fölötti parton,
ahol áttüzesedve szoktál jönni
s már hallani messziről is,
bogy most a balálod után újra nebéz a lélegzésed,
mintba egy bazaltbegyet hordanál
megszakadt szíved helyén.

De nekem előbb vagy így is, mint az élők,
akik muszlicás rajokban
röpdösnek nyárból ősze:
te egyszerre itt vagy velem minden szobámban,
bent a melegben s kint az úton,
egyszerre minden múltban,
minden jövőendő szélfújásban,
s a diófák jeges kérgén, mint előszobák tükrén is
csak átsuhansz
és nem tudom: tolongó arcaid közül
melyik arcodat szeressem jobban
s melyik kezédért nyújtsam előbb a kezem?

NAPFÉNY ÉS FEKETE, ÉJI SZEDER

Mindig ott forgolódtam körülötted,
te, álomtalan,
bogarzó szemű asszony,
te, szépfekvésű, hullámos délvidék.
Nagy melledig bármikor keresztüllátok
az éjszakákon.

Ez hát a testi szerelem, a poklokba
sodró paráznaság – csárogták volna régen
vaspapok s kemény szűzek.
Ez, ez! – bólogatok utólag én is,
most amikor a júniusi erdő testszagában
combhajlatodét érzem.

Frontra induló, konok katonákat
temettek annyi hajba,
annyi utolsó éjszakába,
amennyibe te engem betakartál –
Lehet, hogy azt gondoltad rólam: katona vagyok én is
és golyóálló öleléseid megvédenek.

Nem lettél gyűrűs jegyesem soba,
se bárdolt szekrényemen birsalma-émlék –
az októberi esők
mégis veled tudták kisírni magukat igazán.
Olyanok voltak bosszú, átázott délutánjaid,
mint amikor Párizsban magának zongorázott Chopin.

Megnyíló, duzzadt szád úgy tárta ki előttem
tested, ahogy egy hirbedt menekülő előtt
álcázott ajtót nyitnak;
zúdult velem beléd napfény és
fekete, éji szeder. A világ tűzmagja
voltam, ha benned voltam.

Csupa remegés, csupa bajlékony mosoly
most is ez a nyáreleji erdő
sétáló emlékedtől.

Látlak: megállsz, leülsz egy kőre.
Megfeszült, szép emlőd az egész égboltot kibívja
s kinyíló szád íze édes szeder a számban.

A TESTET ÁTFÚJÓ SZÉLBEN

Ő volt?
Ő lebetett?
Ő járt itt újra
a somvörös erdők vendégeként?

Tálatva van az őszben több személyre
s a párás dombszéleken ottmaradt ujjlenyomat
másé is lebet;
másé a kibillent cipősarok hege
a gyertyánok alatt
s az északnak röpdülő sötét szempillák
fönt, fönt magasan –

A mohába fulladt köbögés is mintha másé volna,
másé a völgyet elzáró könnyök
báronyos háromszöge –

A testet átfújó szélben
nekem ő jelenik meg mégis,
tömérdék, éjjeli bajával ő jelenik meg
és ő fogyatkozik;
a fáknak támaszkodó agancsos bokrokon is
az ő ruhái s a térd, a bas, a suhanó lábak
távolodásában is az ő neszezése.

Elszegényedő életemnek
táplálékot télire ő gyújt,
jövő-menő, osonó lidérc,
nőnemű,
tűznemű,
szélnemű,
egy folyó elfektetett furulyáján
játsszik nekem.

NAGY LÁSZLÓ MEGIDÉZÉSE

A mikor azt mondtad annak a nagyhajú lánynak
László, aki hozzámsimult az autóban,
bogy tejeskukorica fogaiiba egész nyáron át
szerelmes tudnál lenni,
kicsit nekem is udvaroltál.

Zöld nyárfasorban és zöld éveinkben
subantunk éppen.
Én szökésben voltam akkor is,
te pedig bearanyozott darazsakat
hajszoltál az országon végig.

Emlékszem most is csuromvizes szívedre.

A betonútról néha szivárványosan
csillant meg a Tisza,
mintha pántlikás regruta-kalapokat
bimbált volna egy kaszárnya felé,
máskor meg némán menetelt, mint eltetvesedett
hadifoglyok.

De lebet, hogy mindez az én
csigáztatott káprázatom volt csak,
mivelbogy nagyon szerettem volna hasonlítani hozzád.
Ültem mögötted az autóban s egy dudorászó
Istenre gondoltam, aki új nyelvet
talál ki épp a sodró nyárfasornak és a száguldásnak.

*Tokaj még messze volt, de a sólymok,
a sasok, a seregélyként elsubanó
meteorok közel. Közel minden tűzvész a múltból,
s a világ megnagyobbodott szíve is
ott lüktetett a szomszédos erdők fölött.*

*Öt éve halott vagy, de én még most is
ott megyek veled azon az úton.
A Napból izzó gombostű potyog elénk.
E rossz előjelekből jósolhatnál
bárcás tűzőzönt akár! De szemed se rebben.
Hegyek úsznak át rajta s bókoló búzatáblák.*

JELENÉS

Tompán fehéredik a tó a domb alatt,
mint ledöntött sírkő a napsütésben.

Jobbra tőle ligetes facsoport.

A fák közt, zsákvászon ingben,
leborotvált fejű lány térdepel
és hegedül magányosan.

Izgatott, kék lepkék csapongnak válla körül.

Biciklit tolok a lompos fűben

s megállok, hallgatózom:

talán filmet forgatnak angyalokat öldöklő időkről?

talán egy hasadt lélek társalog titkos Istenével?

Vagy támadnak még ma is a porból
muskátliszagú Szent Johannák?

Jajgat a hegedűje, mint amikor élve
basítanak szíjat vértanú testből,
jajgat, mint karóba zubant vércse
virágos szőlőhegyen.

Dobogó torokkal indulok felé

és vérezni kezd lassan a kézfejem:

ó, hát mégiscsak ember vagyok?

aki alkalmas csodákra is?

Kezem a kormányon, fejem az égben s véremből
lepkék isznak

és könnyülök tőlük, mint akit a bűnösök is
szeretni tudnak és az örültek is:

csupa bogárdongás a mellem, csupa kamilla-remegés,
biciklim feszes küllőit vadmuhar recegteti.

All mozdulatlanul minden. Az
elpilledt levélrések között
csak a babókos legyek bujócskáznak.
Fölsír egy bascsikarásos szúnyog a délutánban
s aztán, mint a csecsemők, tovább alszik.

Csönd, csönd. Megcsöndül bent a fül is.
Most születik az arany, a tűz, a méz
s a gyönyör karikái is most
szárnyasodnak. Elég csak a szememet lebúnyynom:
sikoltás-előtti pupillák rajzanak el az arcom előtt.

Elmúlt nyarakból szalmakazlak pattogása
szüremlik hozzám s a szériük mélyéről
bőgutás kakas kiált. Ó, halhatatlan
júliusaim! Remeg a levegőég köröskörül
s fehérrakétaként száll föl lassan a zámolyi
templomtorony.

Út a végtelenségbe, minden határon túlra,
ez voltál nekem nyár és ez is maradsz,
bisz magam is fény vagyok: csavargó, boldog,
emberi tűz. Ha nem tudnád még:
nyomozz utánam titkosan rigók közt, vizek fölött.

Ülök egy kertben, jöhet rám rossz idő is.
Sziszegő, tüzes drótok mászhatják meg
dúdoló fáimat s a szomszédos dombtetőt.
Az égsszagban emléknék akkor is te maradsz meg,
forró szájmelegeddel, nyár s vibráló egeiddel.

A FAPARÁZS A HÓRA KIVILÁGÍT

Itt rekedtem megint a patkós völgyben.
Körülsáncolt a hó s nem látok embert
napok óta.

Csak varjuk ólálkodnak fabázam körül
s az éjszakánkint hallucináló róka.

Amire vágytam, a tél most megadja:
magam lebetek végre és bámulhatom hosszan
az erdőt, a hegyet,
a semmi csontozatát, vagy megrepedt
körmöm visszsfényét fönt az ónos égen.

Nagy, fehérr csontok úsznak a Dunán is,
nézhetem őket, miként ha mozgó képen...

S ó, régiek, régvoltak, eleim,
váratlanul ti sajdultok meg bennem
a bótól roskadó díófa alatt.
Mint ha vadbattyú csordát hajszolna felétek egy farkas:
bordja rátok a szél, bordja a havat.

A kútba is, az ablakba is bordja,
az utakra is, szemetek elé.

A favágítón kísértet-lepelben
fát vág a vihar, gyors fejszéje csattog
és fehérr forgács röpköd ég felé.

És bűg a kémény, a kazlak sziszegnek,
az istállóban ló nyerít föl nyersen,
ráspolyos hangja belétek hasít:
rátok szakad, hogy se újság, se isten
nem juthat át a havon tavaszig.

De én átjutok! Át, át az időn is!
A világoskék gerendák alatt
a csizmakapca gőzben ott leszek,
arany kukoricát és csöves szegénységet
morzsolgatók majd együtt veletek.

A vendégetek, fiatok leszek? Vagy csupán
a jövő szökevénye? Szabad lidérc,
ki bort kér borotokból s a szátokról meg világot les el?
Sült almátok az édeninél jobb volt,
ízén az ember boltig kitelel.

Szakadhat nagy hó: tonnás égi férc,
beállítok hozzátok éjszakáig:
faparazsatok fénye a hóra kivilágít.

KÖZEL AZ ÉGHEZ

Itt a dombok között még fával fűtenek,
kéken kapaszkodik a füst magasba
s október göröngyös egén kicsi apácafelbők
subannak hazafelé.

E múlt századbeli tájban sűrűbben gondolok rád
s magamra is. Órákig elballgatom,
micsoda mozarti lombusogás sajogtatja szélben a kertet,
pedig már lassan kopog a dió.

Itt minden közelebb van: a falevél, a bőrdő
s lábad nagyujjához a forrongó csirák.
Ha földre fekszem dubaj vizeket hallok robogni lentről,
mint kocsin vágózó, lakodalmi népet.

Elfáradtam talán? Vagy csupán silányulok
s hátrálok vissza bimbózó kezdetekhez?
Nem tudok semmit, de nyakad zsályaillatától
a végtelenséget is meghittnek érzem.

Ha látnád a tűznyelő rigót bátrabanyatló fejjel,
mosolyogbatnál rajta: mit akar ez az örült?
Csak amit én! Habzsolni fényt és tízezer napot
s ragyogni még a föld alól is, mint vándorló gyémánt.

Itt a dombok között sűrűbben gondolok rád
s magamra is. Itt kéne még élnem
sokáig, halottaim lombosodó emlékével és veled,
közel az éghez s a föld suttogó szájához közel.

VALLOMÁS A VÁROSHOZ

Mennyi szélsodorta szemét az utcán,
mennyi kiüresedett, kóbor arc
s fojtogató füstcsík a város égboltja alatt!
És mennyi kilúgozott szerelem a falak mögött!
De ha a szenvedély zöldre vált át,
mint átkelőhelyek lámpái kis időre,
meglódulnak a visszafogott lombok, az esők,
a magasból csipkefüggönyök havaznak
s a villamos vágányain
végigszáguld valami fényes örület,
sípól és sír, mint a fejhangon
sikoltó furulya.

Szeretlek? Nem szeretlek? A naptár
lapjait tépkedem, Város, harminc éve.
Csavargok utcáidon,
de nem tudom, hova megyek.
Itt minden közelebb van a kézhez, a testhez,
közelebb a gyönyörhöz s gyilkoláshoz.
A boylerek sárkánytorkaiból
lángok lövellnek arcomig, mint a mesében
és lent, a kéregalatti szennycsatornáidban
folyvást zubog az örökéletű mocsok.
A tiéd vagyok, Város? Vagy csak a
foglyod vagyok?

Gyakran elbagylak, megtagadlak és visszasóvárgok oda,
ahol a tüzek úgy fekszenek le

most is a földre,

mint kimerült, igás állatok,

s a kertben sündisznó jár, az ősvilág bizalmasa,
de bársonyos mocorgásában egyszercsak

megcsikordul százezer ablakod, vasad

és szép, idegbeteg nőid is fölsikoltanak árván

s én máris ott vagyok velük újra

a fölfelé suhanó, tükrös felvonókban,

a földalatti vonat hajat-usztató buzatában,

megsokszorozódva tömérdek pillantásodtól és

őrületemtől. Ha nem te fogadsz magadhoz,

talán csak egy erdő gondolkodik velem

s a Holdra könyöklő halál

és a világ nem jön el értem válságos óráiban,

nem üzen, nem vár, nem küld utánam zenét,

amelytől halbatatlanulni tanulok. Fehér

hártyáimon ott remegsz izgatóan,

mint vacogó dobokon a borsószemek. Füst nyel el?

Földrengés? Futó tűzrózsák burjánzása? Ha elárullak is,

Város, veled veszek.

A VILÁG EMLÉKMŰVEI

Jön-megy a csavargó idő,
járom én is a havas várost.
Az utcák, mint egy kiszedett vers
széthullott ólomsorai,
vigasztalanul néznek engem.
A világ emlékművei ilyenkor sötétednek el
bennem percről-percre
és kő-zászlók és bronz-oroszlánok
és háborús boltakért leszálló márvány-angyalok fölött
rekedt fuvolák hangját hallom.

Ilyenkor érzem: kiszemelnétek
engem is áldozatnak,
eleven, mozgó, járda-lénynek,
aki tüntető, bíbor levelekkel
vonul föl újra helyettetek cirkuszi őszben
és szétkenődik vére
az Országház kupoláján.

De én már régóta megfoghatatlan,
mozgó tűz vagyok, barátaim,
mozgó akarat, függetlenedő remény
s jóvábagyásom nélküül
engem nem lehet többé föláldozni.
Számban őszi forradalmak, őszi kiáltozások
és őszi rózsák kesernyés íze együtt
s fölöttem sorra kigyulladó utcalámpák.

ÍGY LÁSSON, AKI LÁTNI AKAR

Hagyom megráncosodni
szépen ezt az arcot,
ha már szilánk se, ököl se roncsolta szét
s nem taposták le durva póklábak közönyösen.
Hadd lásson, aki látni akar
a gesztenyelombok emlékezetéből
kikopni csöndben
s ebből a városból is,
amely taszigált, ölelt, ámitott, lebegtetett.

Szemem a szobrok arcáról
ma is a tornyokéra vándorol,
aztán az égre s vissza, kialudt tüzeket lát
az elüszkösödött királyi várban
és vérben vonagló tömeget az Országház körül.
Hadd lásson így, aki látni akar
tonnás balántékcsonttal
ballagni a mindennapi sötétség felé,
mielőtt még a lámpák, mint emlék-mécsek, kigyúlnának.

Lehettem volna léha szökevény itt,
szemfüles világ-tanú,
de szavak, hóförgetegek és botorkáló esők
barátja lettem inkább,
aki hátracsavart fejjel is
a maga megtéríthetetlen álmát
álmodja végig:
a félresiklatott remény évszázadában
az erőtlen szabadokét.

Még jönnek évek, talán még jönnek,
de aki látni akar engem,
így lásson majd gyöngén is erősnek,
az ég sátorponyvája alól kilépni végleg.
Megőrzött arcomon a ráncok,
mint költők összegyűjtött versei,
távozással bódítsanak!
Megáll még tán egyszer a gőgös város is,
bevallhatatlan gyászát elrejtteni.

OTTHONI UDVAR, ŐSZ ELŐTT

*Szeptember. Hosszú napfény az udvaron
s kifakult mályvabokrok a konyhafal előtt.*

*Lesántult kőrisbogár
biceg el köztük az éjszakák felé.*

*Esők, villámok
és leszerszámozott lovak árnya
indul utána lassan
tartós száműzetésbe.*

*Tudom, indulnál vele te is
az ősz elől,
a tél elől
magadba,
befelé: bomályos, zöld utakra,
ahol nem kísér soha
zuzmarás barangszó s óraütés.*

*Pedig neked
meg kell tanulnod végre ittmaradni
a romlás színhelyein: leprás falak
s letört kilincsek földjén,
a rosszul alvó kutak kávéja mellett,
mert az itthoni udvaron is
már csak te vagy az egyetlen,
magasba fölcsapódó arcél,
a pusztuló falu-Ninivékre
emlékező Jónás.*

*Az ásító istálló-száj körül
kövér legyek donognak most is,
mint a bolondnak született lány
maszatos szája körül.*

*Lekvár és méz csatakja
köpülődik lágy szárnyuk tövén
s daliás trágyadomboké.
Ha kóválygott is valaha tőlük
fiatal gyomrod,
fekete bandájuk ma
a jászol alá temetett
halott lovaknak muzsikál.*

*Az elnéptelenedett ólak előtt
biceg a lesántult kőrisbogár.
Mögötte az udvar megöregedett porában
apró, kis forgószelek mocorognak.*

A SOM, A LONC, A SEJTELMEK KÖKÉNY

Kitartó, bosszú ősz már betek óta.
A költő elámulodva nézi a lusta macskákat
az októbertvégi napsütésben.
Hevernek kint a kertben,
mint prémekbe bújtatott reklám-bölgyek.

Sárga szem, sárga lomb, sárga lidérc tűz
nyomulna be a versbe s egy karneválozó
vulkán lávája nagymessziről –
de a költő váratlanul most
a vak Miltonra gondol,
ki arcához érintve a rózsát
köszöntötte az évszakot sugárzó szemüreggel.

Talán az ő mosolya azóta is az ősz,
a bordátlan égre fölsikló derű,
a som, a lonc, a sejtelmes kökény;
talán az övé minden átvilágított jegenyecsűcs
s a fényszóró-hosszú sugarak is a temetőkön.

IDEJE JÖTT

Ideje jött, Uram, hogy kiüljek ide eléd
a dombtetőre.

Látom, borul az ég már templomaid fölött.

Az októberesedő kertben

kutyám is a legkövérebb rózsáidat harapja ketté,
mint trágyadombra kidobott kakasfejet.

Szervezkedik a romlás ellenünk, Uram,
kár volna letagadnunk.

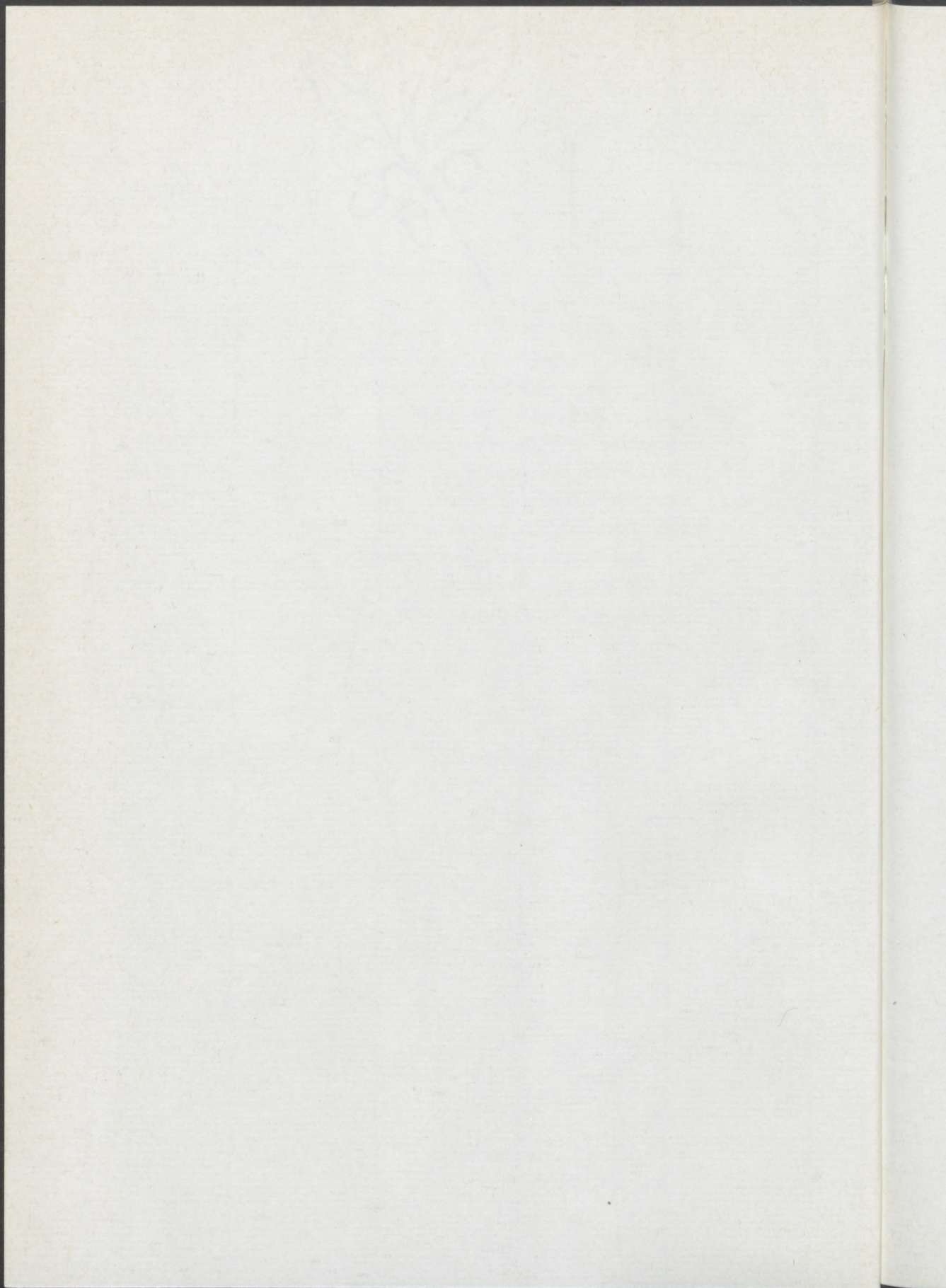
Én, aki túl akartam élni szememben fényeidet,
szemetes világtájakat látok naponta egymásba csúszni
s tengerbe köpködő, fásult birodalmakat.

Füst, füst, mérgezett por és mérgezett szavak
bandája csatangol csendes óráink között.

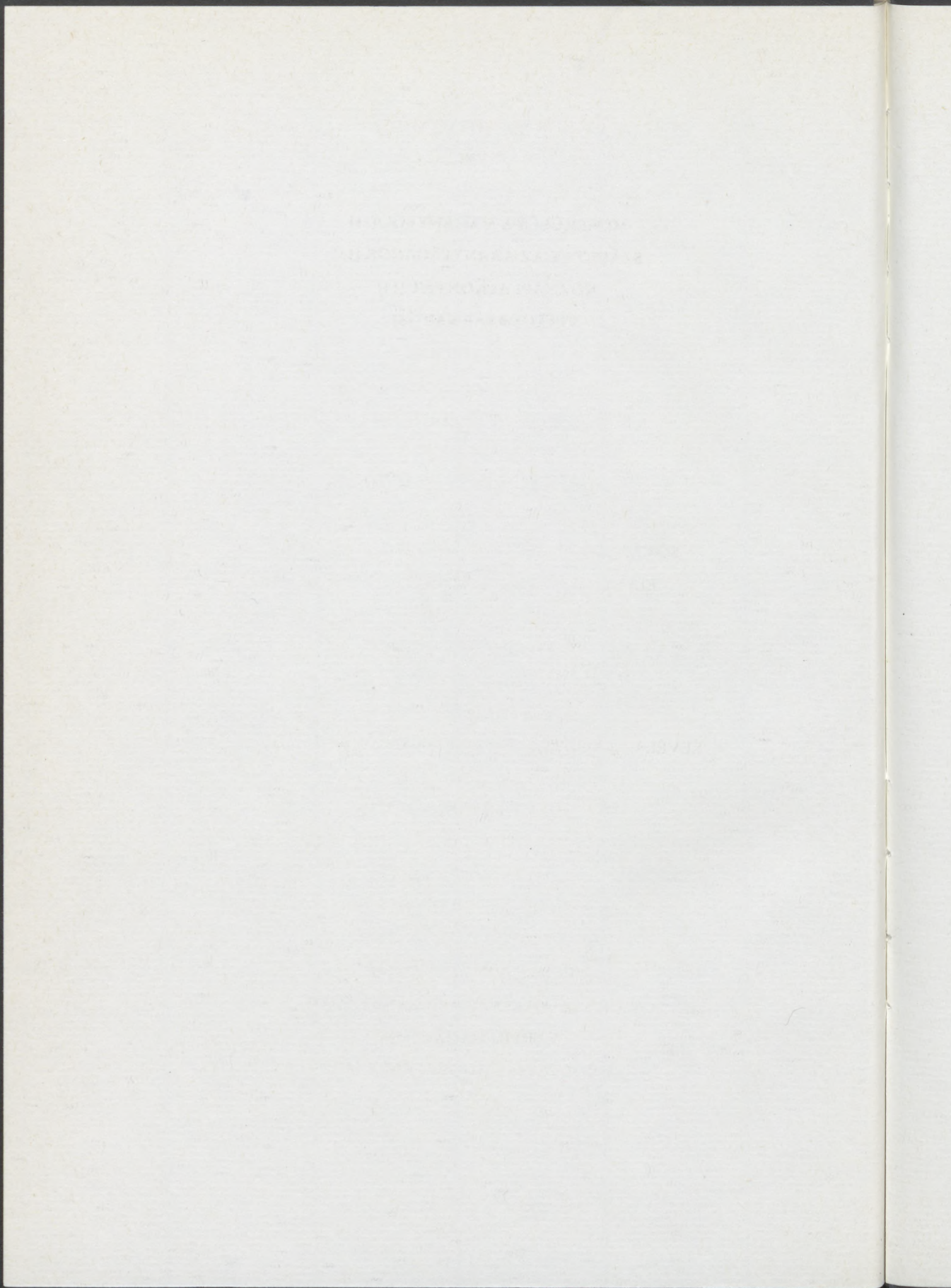
Mi lesz vízcseppjeiddel, Uram? Mi lesz hóbarmatoddal?

Mi lesz ájulásba zubant, zsoltáros mébeiddel?

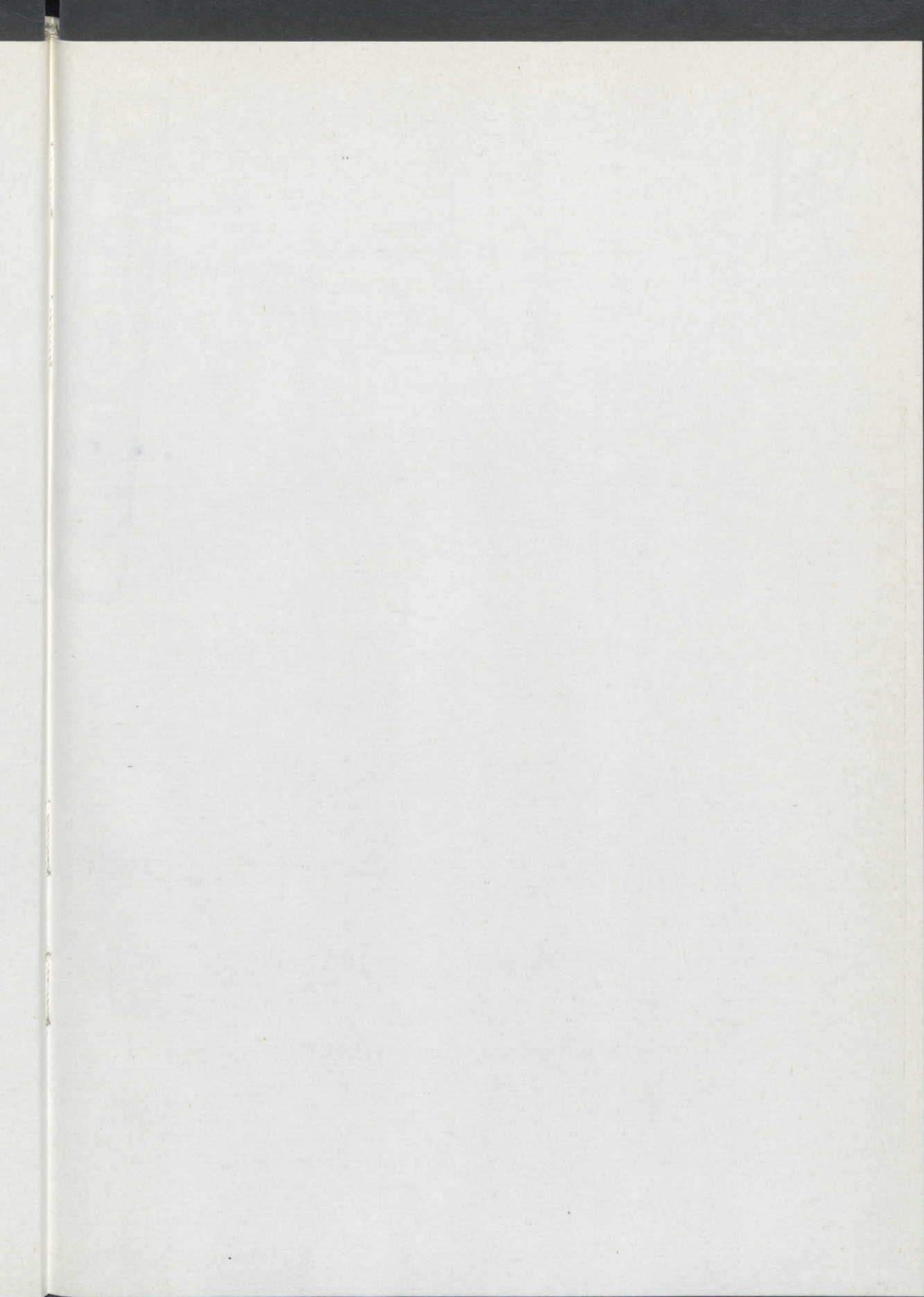

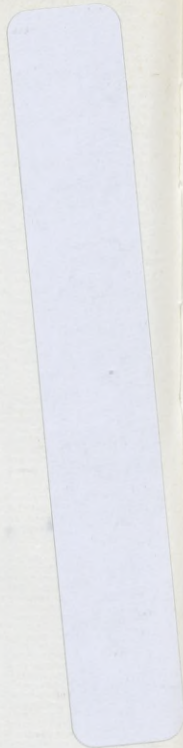
TARTALOM

ANYÁM FEKETE RÓZSA	[7]
FALUSI ÁRNYKÉPEK	[8]
EMLÉKEZÉS EGY RÉGI UTCÁRA	[10]
MENEKÜLÉS A MAGÁNYBÓL	[11]
SZÁLLtak az ARANYFÁCÁnok	[13]
KÖZNAPI ALKONYAT	[14]
VIRÁGVASÁRNAP	[16]
BARBÁR IMÁDSÁG	[17]
SEM HALÁL, SEM KÖCSERÉP	[18]
SZŐLŐHEGY, HÁBORÚ ELŐTT	[19]
NYÁRI DÉL	[20]
MÁSODIK SZÜLETÉSEM	[21]
EKKORA SZERELEM ELŐTT	[22]
SÓVÁRGÁS NEMLÉTEZŐ SÁRKÁNY UTÁN	[23]
ELENGEDNÉLEK, VISSZAHÍVNÁLAK	[25]
TŰZ ÁRNYA, SEMMISÉG	[26]
FUTNÉK INKÁBB VISSZA	[27]
CSOKONAI	[28]
CANTATA PROFANA	[29]
LEVÉL GREGORY CORSO AMERIKAI KÖLTŐNEK	[31]
VALAKI SÚGJA	[34]
JÓSLÁS A TE IDŐDRŐL	[35]
A FALBAN FÁCÁNT HALLOK SUHOgni	[37]
ANYÁM SZÁVAI	[38]
A KIS FENEVAD	[40]
BÚCSÚZTATÓ	[41]
BERZSENYI ELÉGIÁJA	[43]
A FÖLTÁMADÁS ELSŐ PILLANATAI	[44]
VADFIÚ HAJJAL	[45]
A KÖLTÉSZET AGGLEGÉNYE	[47]

HÓ EMLÉKE [48]
A TIZEDIK ESTE [49]
TÉLVÉGI FÉNYEK [51]
VÁRAKOZÁS A TAVASZBAN [52]
FURULYA-CSONK A SZÁNKON [53]
ROSSZ ÉGLAKÓ LENNÉL [54]
K. É. VÉGA KARATA [55]
ARANYVASÁR NAP [56]
ESZTERGOMI NYÁR [57]
ELMARADT LÁZÁLOM [58]
LÁTTAM ARCODAT [59]
MEGHALNI JÁROK A KÖZELEDBE [61]
JÓK VOLTUNK, JÓK ÉS ENGEDELMESEK [62]
EGY FÉRFI ÉL A HÁZBAN [64]
A HOSSZÚ TÉL ZSOLTÁRA [65]
KEZEMBEN ZÖLD ÁG [67]
ELJÁRSZ UTÁNAM [68]
NAPFÉNY ÉS FEKETE, ÉJI SZEDER [69]
A TESTET ÁTFÚJÓ SZÉLBEN [71]
NAGY LÁSZLÓ MEGIDÉZÉSE [72]
JELENÉS [74]
NYÁRI ÓDA [75]
A FAPARÁZS A HÓRA KIVILÁGÍTT [76]
KÖZEL AZ ÉGHEZ [78]
VALLOMÁS A VÁROSHOZ [79]
A VILÁG EMLÉKMŰVEI [81]
ÍGY LÁSSON, AKI LÁTNI AKAR [82]
OTTHONI UDVAR, ŐSZ ELŐTT [84]
A SOM, A LONC, A SEJTELMES KÖKÉNY [86]
IDEJE JÖTT [87]

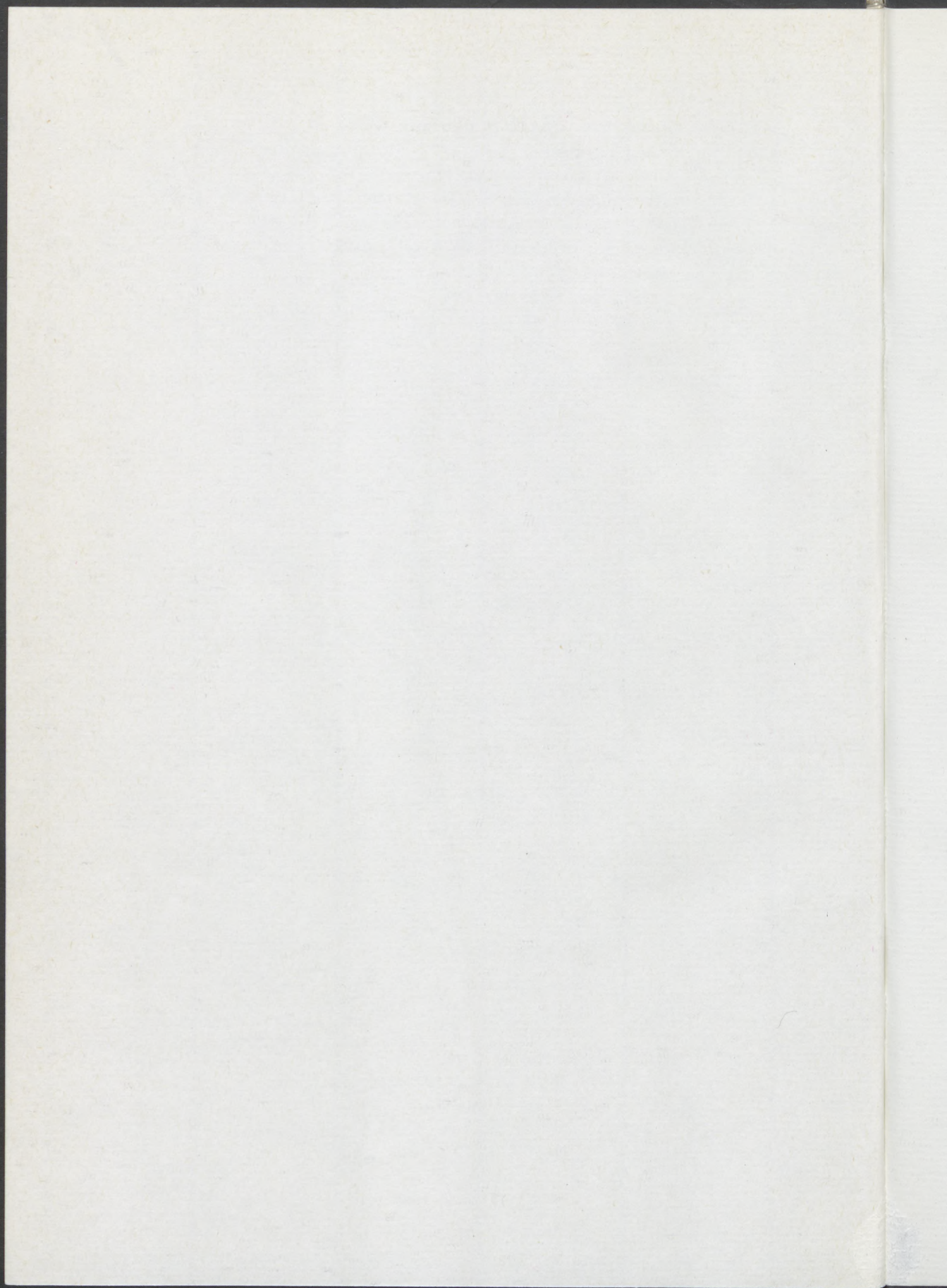

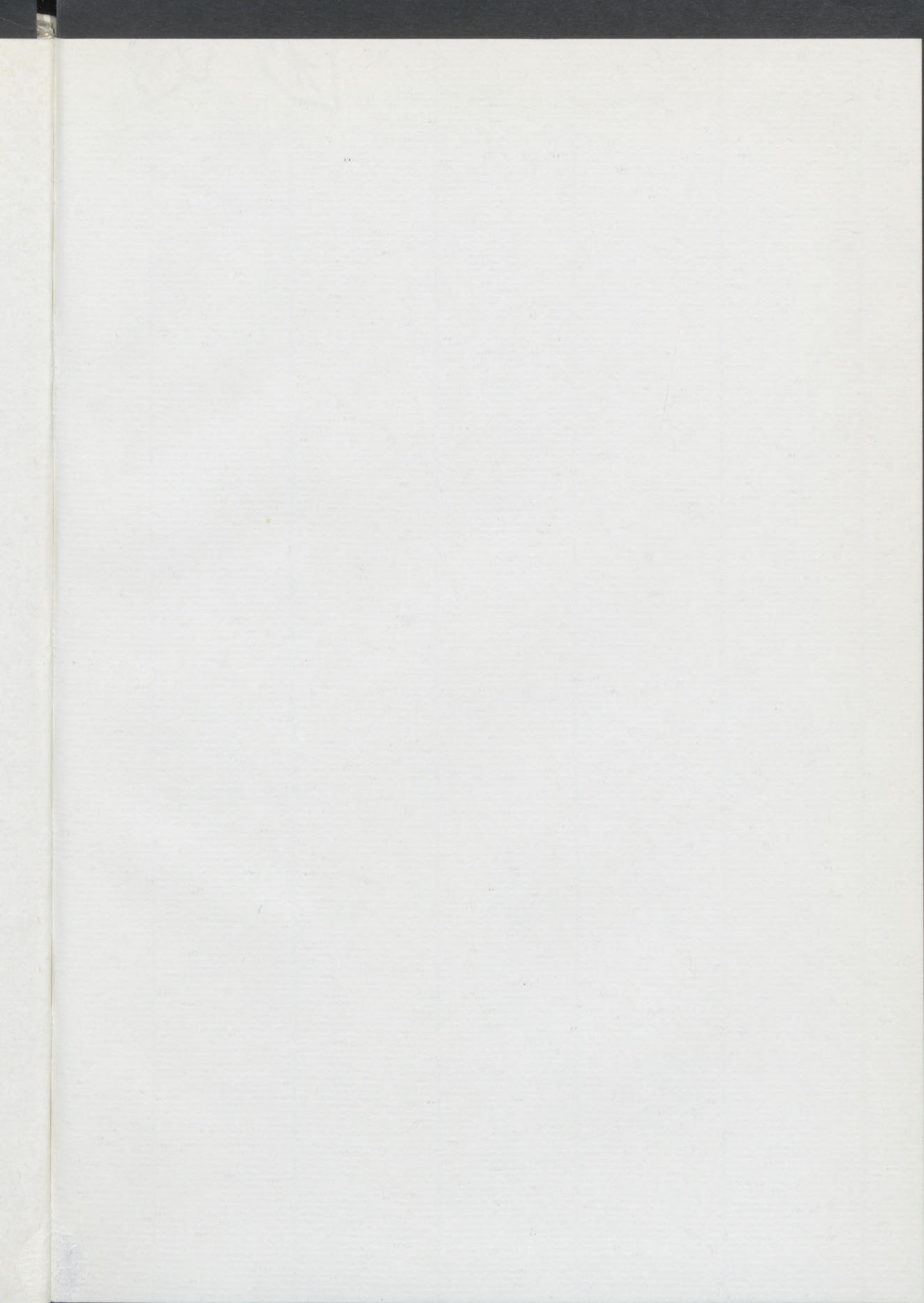

Szerkesztette, tervezte és a kiadásért felelős
Szántó Tibor.

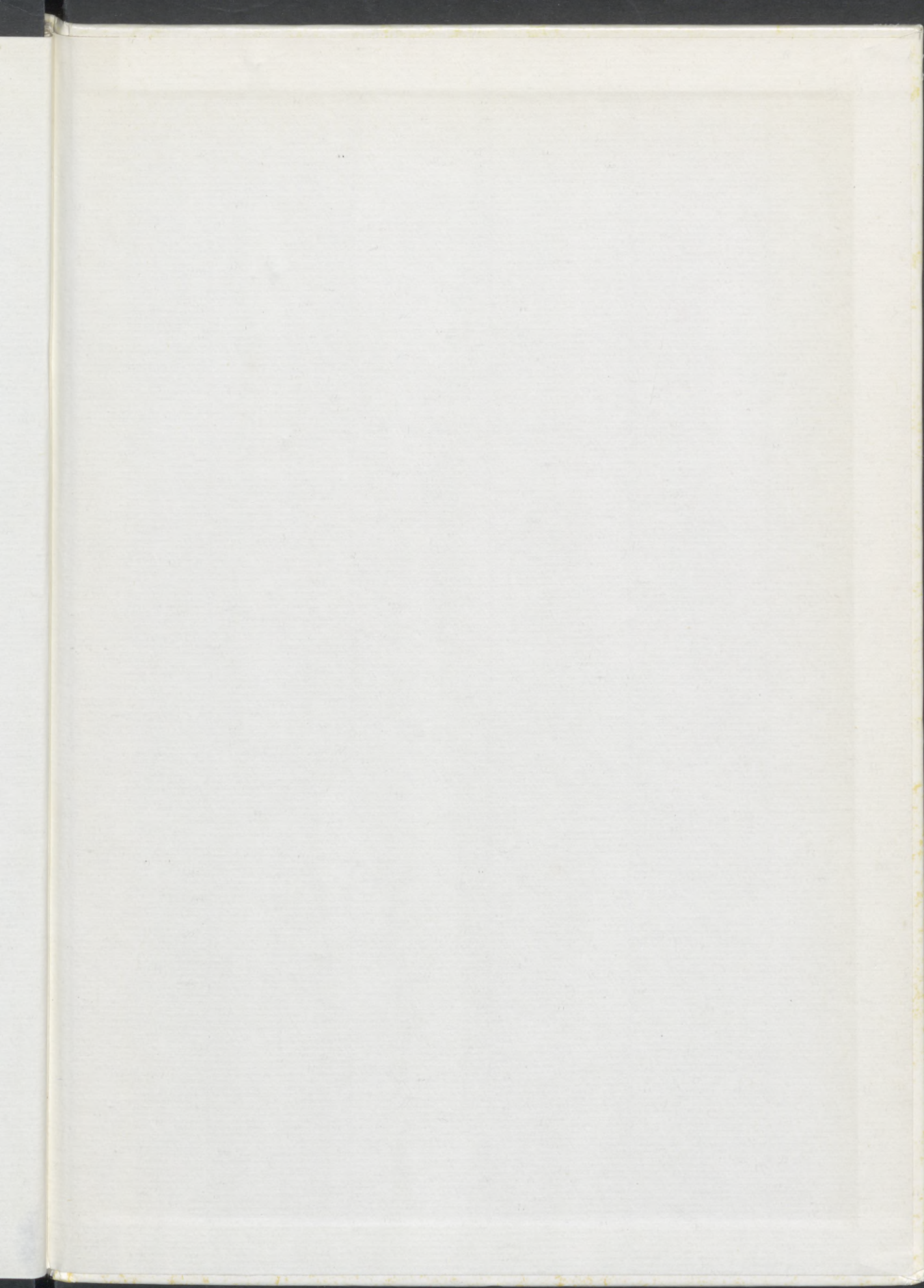
A könyvet a Kner Nyomdában,
Gyomaendrődön készítették (munkaszám: 230),
felelős vezető Balog Miklós vezérigazgató.
8,4 A/5 ív terjedelemben, diósgyőri bordázott,
vízjeles papíron,
Tótfalusi Kis Miklós betűjével.

ISBN 963 04 0583 0

5778-2

160,- Ft

CSEOÓRI SÁNDOR HATVAN VERSE